

ВІЧНИЙ СКАРБ

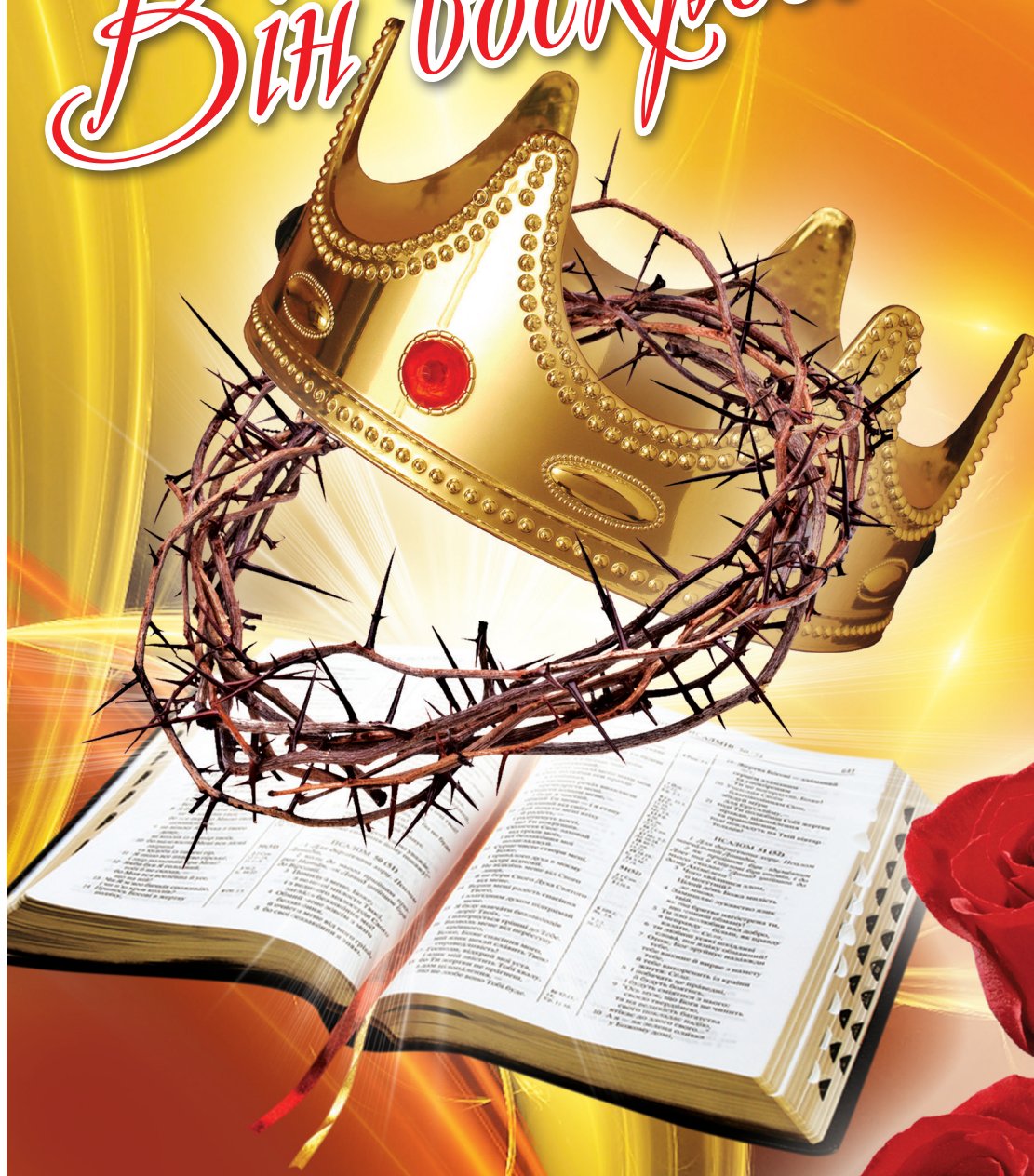

№4 (97)
КВІТЕНЬ
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТИЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Він воскрес!

Повільно згасала ніч першого дня тижня. Перед світанком наближалася найтемніша її година. Христос ще досі був у тісній гробниці. Величезний камінь знаходився на своєму місці, римська печатка була непорушна, римська варта спала. Але поруч пильнувала також невидима сторожа: військо злих ангелів зібралося біля цього місця. Князь темряви зі своєю відступницькою армією, якби міг, назавжди залишив би запечатаною могилу, у якій було тіло Сина Божого! Але небесне військо теж оточило могилу. Могутні ангели охороняли склеп і чекали тієї миті, коли зможуть привітати Князя життя.

62

Ціна багатства

5

Небезпека жартів

8

Віртуальне рабство

9

Чи є в людини
зайві органи?

11

До храму не пускають

Коли один чоловік був ще дитиною, бабуса завжди казала йому: «Ось виростеш ти, онуку, стане тобі на душі погано – піди до храму, там тобі завжди легше буде».

Хлопчик виріс. І стало йому жити якось зовсім нестерпно. Згадав він бабусину пораду й пішов до храму. Та раптом до нього підходить хтось зі словами: «Не так говориш!» Інший підбігає: «Не там стоїш!» Третій бурчить: «Не так одягнений!» Ззаду осмикують: «Неправильно молишся!» Врешті підійшла одна жінка й каже йому: «Ви б вийшли з храму, купили собі книжку про те, як себе тут поводити треба, потім би й приходили».

Вийшов чоловік із храму, сів на лавку й гірко заплакав. І раптом чує голос:

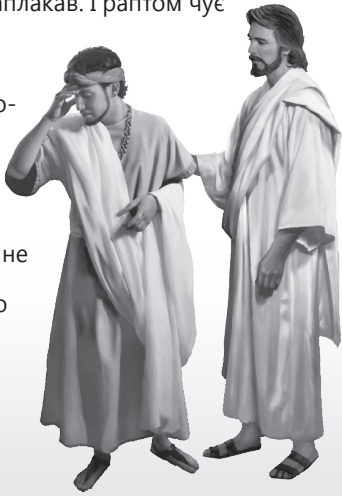
– Чому ти плачеш?

Підняв чоловік свої заплакані очі, побачив Христа й каже:

– Господи! Мене до храму не пускають!

Обійняв його Ісус:

– Не плач, вони й Мене давно туди не пускають.

Горобець

Дві маленькі сестрички, прослухавши біблійну історію про вигнання Адама і Єви з раю, сказали татові:

– Тату, якби ми з Оленкою були в раю, то ні за що б не з'їли плід із дерева пізнання добра і зла. Адже Бог не дозволив його чіпати, чи не так, тату?

– Так, – усміхнувся батько й уклав дітей спати.

На ранок тато встав раніше за всіх, спіймав у дворі горобця й посадив його в непрозору каструльку. Розбудивши дівчаток, він показав їм каструльку, поставивши її на підвіконня відчиненого вікна в кухні, і сказав:

– Будь ласка, не знімайте кришку з цієї каструльки, поки я не прийду з роботи. Коли я повернуся, то сам покажу вам сюрприз, який там знаходиться. Якщо будете чемні, куплю вам нову гру.

Тато й мама пішли на роботу, а дітлахи залишилися вдома самі. Усіма силами намагалися вони себе відволікти від каструльки, що стоїть на кухні. Дівчатка переграли у всі ігри, які знали, але допитливість не давала їм спокою: дуже хотілося зазирнути в каструльку. Зрештою, старша Маша вмовила сестричку Оленку, котра боялася, що тато буде сердитися, зазирнути в каструльку.

– Ми тільки одним оком глянемо й закриємо, – сказала вона. – Тато навіть не дізнається.

Але як тільки Оленка трохи відкрила кришку, горобчик вилетів у вікно. Злякавшись, дівчатка швидко закрили вже порожню каструльку. Увечері повернувся тато і, побачивши, що каструлька порожня, сказав:

– Ну що, маленькі Єви, – не втрималися, випустили пташку? Ось так і Єва не втрималася, щоб не скуштувати плоду пізнання добра і зла.

– Тату, що це було за дерево таке й чому з нього не можна було їсти? – запитала Маша.

– Дерево звичайне, і плоди їстівні, але, порушивши заборону Бога, перші люди самі вибрали зло замість добра, тому що всяке зло починається з непослуху, а з

послуху – усе добре, чого б навчив Бог перших людей, якби вони були слухняні. Цей горобчик був для вас сьогодні своєрідним деревом пізнання добра і зла, і ви теж не послухалися мене. Випробування Адама і Єви виявилось для вас заважким.

■ Еллен Уайт

«ВІН ВОСКРЕС!»

Євангеліє від Матвія, 28:2–4; 11–15

Повільно згасала ніч першого дня тижня. Перед світанком наближалася найтемніша її година. Христос ще досі був у тісній гробниці. Величезний камінь знаходився на своєму місці, римська печатка була непорушна, римська варта спала. Але поруч пильнувала також невидима сторожа: військо злих ангелів зібралось біля цього місця. Князь темряви зі своєю відступницькою армією, якби міг, назавжди залишив би запечатану могилу, у якій було тіло Сина Божого! Але небесне військо теж оточило могилу. Могутні ангели охороняли склеп і чекали тієї миті, коли зможуть привітати Князя життя.

«І ось стався великий землетрус, бо Господній ангел» зійшов з небес. Озброєний силою Божою, він покинув небесні простори. Яскраві промені слави Божої осявали його й розливали світло на його шлях. «Був же його вигляд, мов блискавка, а його одяг – білий, мов сніг. Зі страху перед ним затряслася варта і стала наче мертва». Нумо, священники й владо, де ж сила вашої варті? Хорообрі солдати, котрі ніколи нікого не боялися, опинилися в полоні без меча та списа. Перед ними не смертний воїн, а могутній ангел із небесного війська Господнього. Цей вісник, нині зійшовши на Землю, на небі займає місце сатани після його падіння. Це він на схилах Вифлеєма сповістив про народження Христа. Земля тремтить від його наближення, полчища злих ангелів біжать, і коли він відкочує камінь, здається, що небо сходить на землю.

Люди на варті бачать, як він відхилить брилу, ніби камінчик, і чують його слова: «Сину Божий, вийдеш. Батько Твій кличе Тебе». Вони бачать Ісуса, Котрий «повстав із мертвих», і чують, як Він проголошує біля відкритої могили: «Я – воскресіння й життя». Коли Ісус виходить у величчї й славі, усе небесне військо ангелів схилиється в поклонінні перед Спасителем і приносить Йому хвалу. Землетрус стався тоді, коли Христос віддав Своє життя, і це свідчило про те, що Він із триумфом прийняв його. Той, Хто здолав смерть і могилу, вийшов із гробниці Переможцем. І цієї миті земля тремтіла, блискавки палахкотіли, лунав гуркіт грому. Коли Він знову приїде в цей світ, голос Його захитає «не тільки землю, але й небо»: «Захиталася земля, немов п'яний, і рухається, мов нічліжний курінь» (Ісаї 24:20). «...А небо, як звій книжковий, буде звинене...» (Ісаї 34:4); «а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять...» (2 Петра 3:10). Але «Господь – охорона Своєму народові, і твердиня синам Ізраїлевим» (Йоїла 4:16).

Коли Ісус помирав, воїни бачили, як землю опівдні несподівано огорнула темрява, а під час воскресіння сяйво від ангелів освітило темряву, і чули, як небожителі співази з великою радістю та урочистістю: «Ти переміг сатану й сили темряви. Смерть поглинута перемогою!» Христос вийшов із могили прославленням, і римські сторожі бачили Його. Їхні погляди були прикуті до Того, над Ким вони ще недавно глузували й знущалися. У Ньому, огорненому сяйвом слави, вони впізнали свого полоненого, котрий нещодавно стояв у залі суду, – Того, для Кого вони сплели терновий вінець. Це був Той, Хто смиренно стояв перед Пилатом та Іродом і Кого жорстоко били. Це був Той, Кого приїдди до хреста й на Кого священники й влада, сповнені самовдоволення, кивали головами, кажучи: «Інших спасав, а Себе Самого не може спасти?» (Матв. 27:42). Це був Той, Кого поклали в нову гробницю Йосипа, але Його звільнили за наказом Неба. Якби навіть гори

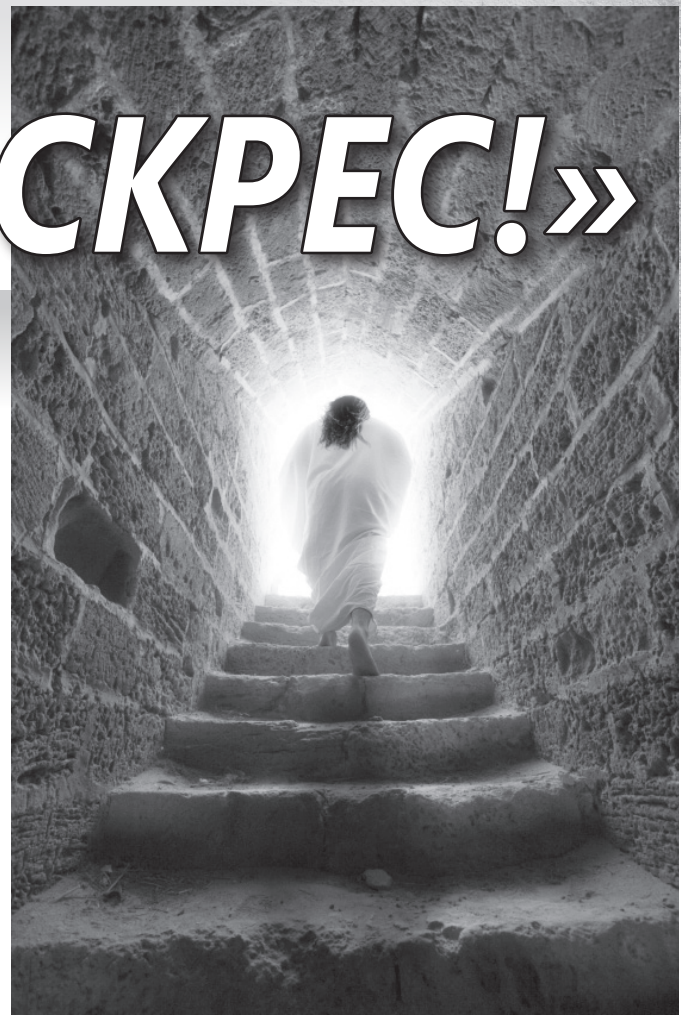
стали на перешкоді перед входом до Його склепу, то й це не завадило б Йому вийти.

Побачивши ангелів і Спасителя в сяйві слави, римські воїни впали, як мертві. Коли ж усе небесне військо зникло з поля зору, вони встали й, долаючи тремтіння в ногах, щосили побігли до воріт саду. Хитаючись, мов нетверезі, вони поспішали до міста, розповідаючи всім, кого зустрічали на шляху, чудові вісті. Вони попрямували до Пилата, але новина дійшла до юдейських посадових, і первосвященники та влада наказали, щоб сторожів гробниці привели до них. Дивно виглядали ці воїни. Тремтячи від страху, з блідими обличчями, вони всім своїм єством свідчили про те, що Христос воскрес.

Воїни розповіли все, як було. У них просто часу не вистачило б вигадувати чи говорити щось інше замість істини. Ледве добираючи потрібні слова, вони мовили: «Той, Кого розп'яли, – Син Божий. Ми чули, як ангел оголосив Його Величчю Неба, Царем слави». Священники смертельно зблідли. Каяфа намагався щось сказати, ворухив губами, але не міг вимовити жодного слова. Солдати вже готові були покинути зал ради, як раптом почули голос Каяфи – до первосвященника нарешті повернувся дар мови. «Зачекайте, зачекайте, – сказав він, – не говоріть нікому, що ви бачили». І змусили їх обманювати всіх: «Скажіть, що учні Його прийшли вночі й украли Його, коли ми спали».

Тут священники перехитрили самі себе. Як могли воїни сказати, що учні вкрали тіло, коли вони спали? Адже якщо вони спали, то звідки їм це знати? І якби можна було довести, що учні вкрали тіло Христа, то хіба не засудили б їх самі священники? А якщо сторожі спали біля гробниці, то чи не повинні священники насамперед піти до Пилата й покарати їх? Воїни злякалися, що їм доведеться самим собі винести вирок за те, що вони спали на варті. За цей злочин карали смертю. Навіщо їм свідчити неправдиво, обманювати народ і ризикувати життям? Адже вони виконали свій нелегкий обов'язок і не спали цілу ніч! І навіть якщо за це заплатять? Щоб замаскувати враження, священники запевнили сторожів, що Пилат так само, як і вони, не зацікавлений у поширенні цих чуток. І римські воїни продали свою честь юдеям. Вони прийшли до священників із приголомшливим свідченням про істину, а пішли підкуплені та з неправдою на вустах.

Коли могутній ангел проголосив над гробницею Христа: «Батько Твій кличе Тебе», – Спаситель вийшов із неї завдяки тому життю, яке перебувало в Ньому Самому. Тепер доведена істинність Його слів: «...Я кладу Свою душу, щоб знову прийняти її... Владу маю її віддати, і владу маю знову її прийняти» (Івана 10:17,18). Тепер здійснилося пророцтво, котре Він виголосив священникам і владі: «Зруйнуюте цей храм – і за три дні Я підніму його» (Івана 2:19). Над порожньою гробницею Христос урочисто проголосив: «Я – воскресіння й життя». Ці слова міг сказати тільки Бог. Усі створені Ним істоти живуть, керуючись Божою волею та силою. Вони зале-

жать від Бога, бо отримують життя від Нього; усі – від величного серафима до звичайної земної істоти – живляться з Джерела життя. Тільки Той, Хто є одним цілим із Богом, міг сказати: «Я маю владу віддати Моє життя і владу прийняти його знову». Маючи Божественну природу, Христос спроможний розірвати пута смерті.

Христос воскрес із мертвих як Первісток серед тих, хто спочив у могилі. Він є Реальністю, прообраз якої – сніп потрясіння, і Його воскресіння відбулося того ж самого дня, коли сніп потрясіння приносили Богові. Ця церемонія відбувалася понад тисячу років. З полів збирали перші колоски дозрілої пшениці. І коли люди вирушали до Єрусалима на Великдень, то трясли перший сніп на знак подячних приношень для Господа. Допоки цього обряду не виконали, не можна було жати пшеницю й збирати її в снопи. Сніп, принесений Богові, символізував жнива. Так і Христос, будучи першим плодом, являв Собой великі духовні жнива, що їх зберуть для Царства Божого.

Його воскресіння – це образ і заплата того, що всі мертві праведники воскреснуть. «Бо коли віримо, що Ісус помер і воскрес, то й померлих в Ісусі Бог приведе з Ним» (1 Сол. 4:14). Коли Христос воскрес, Він вивів з могили безліч полонених. Під час землетрусу, який стався через годину після Його смерті, їхні могили відкрилися, і потім разом з Ним воскресло багато людей. Це були співробітники Божі, які віддали життя за проголошення істини. Тепер вони стали свідками Того, Хто воскресив їх із мертвих.

Для віруючого Христос є воскресіння та життя. У нашому Спасителі життя, втрачене через гріх, відновлене, оскільки Він має життя в Самому Собі, щоб оживляти всіх, кого забажає. Ісус має право дарувати безсмертя. Життя, яке Він віддав за людство, Він приймає знову й дарує його людям. «Я ж прийшов, щоб ви мали життя і щоб надміру мали». «Хто питиме воду, яку Я йому дам, не матиме спраги повік, бо вода, яку Я йому дам, стане в ньому джерелом води, що тече в життя вічне». «Хто їсть Моє тіло і п'є Мою кров, той має вічне життя, і Я його воскресну останнього дня» (Івана 10:10; 4:14; 6:54).

Для віруючого смерть нічого не означає. Христос говорить про неї як про коротку мить. «Коли хто збереже Моє слово, не побачить смерті повік!» (Івана 8:51). Для християнина смерть – це сон, мить тиші й темряви. «Життя приховане з Христом у Бозі». «Коли з'явиться Христос – ваше життя, тоді й ви з'явитесь з Ним у славі» (Колос. 3:4).

Віруйте в Господа — і пощастить вам! (2 Хронік 20:20)

■ О. Мороз

Для Ребеки сьогоднішній шлях до криниці такий самий, яким він був учора й позавчора. Але тепер вона відчуває якесь напруження, бо за нею стежить незнайомець. Він просить напиться в тієї, котра «зачаровує красою», адже саме таке значення має її ім'я. Зазвичай багато чоловіків оцінюють її зацікавленіми поглядами, та сьогодні якось дивно б'ється серце від уваги цього багатого подорожнього... Ця історія схожа на казку. Однак це не казка, а бувальщина. Чудова, а тому й зворушлива, адже Бог вдихнув у неї аромат Своєї небесної краси. Погляньмо, як довіра Богові, виявлена чотирма біблійними героями, привела до дивовижних фактів.

«Ребека біля колодязя»
Італійська школа живопису

Любовь и крест

Толпа росла: «Казни Его, распни!» – Кричали все правителю Пилату. По фарисейской злобственной возне Иисус предвидел скорую «расплату».

Всю ночь над Ним глумились, били, стерегли, Накинув на чело венец, на плечи – багрянлицу. А утром на Голгофу повели По мостовым прославленной столицы.

Под шквалом оскорбительных словес Была любовь засужена невинно. Смотрел Отец с таинственных небес На милого и праведного Сына.

Тяжелый крест давил Его к земле, Струилась кровь за воротом хитона, Но римский воин в кожаном седле Напрасно ждал проклятия и стона.

Пригвожденный, страдающий за всех, Просил Отца за стражников, моля: «Прости, Отец, людей за этот грех, Они дела творят, зло возлюбя».

Его народ в унынии роптал, И мать была в слезах и в исступленьи. Жестокий мир тогда еще не знал, Что на кресте – их Жизнь и их Спасенье.

Прошли века, но жизни нет конца! Спасенные – от чукчи до индуса – Прославили Небесного Отца За Сына – за Спасителя Иисуса!

Николай Бурбюгов

Авраам

Біблія повідомляє: «А Авраам був старий, у літа ввійшов. І Господь Авраама поблагословив був усім. І сказав Авраам до свого раба, найстаршого дому свого, що рядив над усім, що він мав: «Поклади свою руку під стегно моє, і я заприсягну тебе Господом, Богом неба й Богом землі, що ти не візьмеш жінки для сина мого з-посеред дочок ханаанейнина, серед якого я пробуваю. Бо ти підеш до краю мого, і до місця мого народження, і візьмеш жінку для сина мого, для Ісака»» (Бут. 24:1-4).

Авраам до цього часу мав неабиякий досвід взаємин із Богом. Сімейні проблеми навчили цього чоловіка часто зводити очі догори. Так хочеться, щоб його помилки не повторилися в житті сина! Тільки Бог відає про ту «половинку», яка стане «одним тілом» із його сином. Усе земне щастя Авраама – в Ісакові. Це його улюбленець, довгоочікуване й вистражане дитя. Тепер він уже зрілий чоловік, і дружиною його не повинна стати донька язичників. Авраам демонструє свою любов до сина, віддаючи його майбутнє в руки Бога.

Еліезер

Потрібно визнати, що в Еліезера доволі непросто завдання: «Піди туди, не знаю куди, принеси те, не знаю що...» Утім, він приблизно знав, куди йти: «"Бо ти підеш до краю мого, і до місця мого народження, і візьмеш жінку для сина мого, для Ісака". І сказав раб до нього: "Може, та жінка не хоче за мною піти до цієї землі, то чи справді поверну я твого сина до краю, звідки ти вийшов?" І промовив до нього Авраам: "Стережися, щоб ти не вернув мого сина туди! Господь, що

взяв мене з дому батька мого й з краю мого народження і що промовляв був до мене, і що присягнув мені, кажучи: "Твоїм нащадкам Я дам оцю землю", Він пошле Свого Ангела перед обличчям твоїм, і ти візьмеш звідти жінку для сина мого! А коли ота жінка не схоче піти з тобою, то ти будеш очищений із цієї присяги своєї. Тільки сина мого ти туди не вертай". І раб поклав свою руку під стегно Авраама, пана свого, і йому присягнув на цю справу. І взяв той раб десять верблюдів із верблюдів пана свого, та й пішов. І взяв різне добро свого пана в руку свою. І він устав, і пішов в Месопотамію до міста Нахора» (Бут. 24:4-10).

А що робити далі? Утім, верблуди хочуть пити, тому спочатку – до криниці: «І поставив верблуди навколішки за містом при водній криниці надвечір, на час, як виходять жінки воду брати» (Бут. 24:11).

Відчуваючи грандіозність завдання та усвідомлюючи свою немічність, Еліезер звернувся до Бога: «Господи, Боже пана мого Авраама, подай же сьогодні мені це, і милість вчини з паном моїм Авраамом!» (Бут. 24:12). Скільки смирення й довіри в цих словах: «Ось, я стою над водним джерелом, а дочки мешканців міста виходять воду брати. І станеться, що дівчина, до якої скажу: "Нахили-но глека свого, я нап'юся", – а вона відповість: "Пий, і так само верблуди твої я понапуваю", – її Ти призначив для раба твого, для Ісака. І з цього пізнаю, що Ти милість учинив з моїм паном» (Бут. 24:13, 14).

Зверніть увагу на те, про що просить цей мудрий чоловік. Він не вимагає краси, вбрання, стрункої ходи та іншого. Три його бажання такі: дівчина має бути привітна, працелюбна, послужлива. Зовнішність – не основний критерій, а ось гостинність і працелюбність потрібно цінувати понад усе. Справді, у розумних судженнях цієї людини не відмовиш.

«І сталося, поки він закінчив говорити, аж ось виходить Ребека, що була народжена Бетуїлові, синові Мілки, жінки Нахора, Авраамового брата. А її глек – на

плечі в неї. А дівчина та – вельми вродлива з обличчя, була дівчицею, і чоловік не пізнав ще її. І зійшла вона до джерела, і наповнила глека свого та й вийшла» (Бут. 24:15, 16). О, диво! Наскільки добрий Господь до тих, хто шукає Його волі!

«І вибіг той раб назустріч їй, та й сказав: "Дай-но напиться води з твого глека!" А та відказала: "Напийся, мій пане!" І вона поспішила, і зняла свого глека на руку свою, – і напоїла його. А коли закінчила поїти його, то сказала: "Також для верблюдів твоїх наберу я води, аж поки вони не нап'ються"» (Бут. 24:17-19). Вам не доводилося поїти верблюдів? Я знаю, що вони п'ють дуже багато. Один верблюд може випити до десяти відер! Припустимо, що там було десять верблюдів. Їм необхідно близько 300 л води. Тому треба мати добре здоров'я й велике бажання, щоб допомогти... «І метнулась вона, і глека свого спорожнила до пійла. І це до криниці побігла набрати, і набрала води всім верблюдам його. А чоловік той дивувався їй та мовчав, щоб пізнати, чи Господь пощастив дорогу йому чи ні?» (Бут. 24:20, 21).

Ребека

Вона справді здатна «зачарувати красою». Звідки ж це в неї? Коли Еліезер хоче забрати її до свого пана, усі родичі хвилюються й зволікають. «І сказав їй брат та мати її: "Нехай посидить дівчина з нами хоч днів з десять, – потім підеш". І сказав він до них: "Не спізнуйте мене, бо Господь пощастив мою путь. Відішліть мене, і нехай я піду до пана свого". А вони відказали: "Покличмо дівчину і запитаймо її саму". І покликали Ребеку, і сказали до неї: "Чи ти підеш з оцим чоловіком?" А вона відказала: "Піду"» (Бут. 24:55-58).

Піду! Як ви думаєте, чи просто залишити батьківський дім, можливо, назавжди? Піти з незнайомою людиною до того, кого ти ніколи не бачила, щоб стати його дружиною? Як вона зважилася?

Тільки вірячи в Боже провидіння, вона твердо сказала: «Піду!» Ось що зробило її привітною, працювитою й рішучою: «Все добре, що нам дане, і кожний до-сконалий дар походить згори, сходять від Отця світла, в Якого нема зміни, ні тіні переміни» (Якова 1:17).

Ісак

А Ісак просто чекав. Вірив і чекав. Вірив своєму благочестивому батькові, вірив Богові свого батька, вірив, що потрібно просто чекати. Хоч йому вже виповнилося 40... Здається, можна було б знайти наречену й раніше, проте Бог не спізнюється. І ось їхня зустріч: «І вийшов Ісак на прогулянку в поле, як вечір наставав. І він звів свої очі, і побачив, – ось верблуди йдуть. І Ребека звела свої очі, та й Ісака побачила, – і зіслізла з верблюда. І сказала вона до раба: "Хто отой чоловік, що полем іде нам назустріч?" А раб відповів: "То мій пан". І вона покривало взяла та й накрилась. І раб розповів Ісакові про всі речі, які він учинив. І впровадив її Ісак до намету Сарри, матері своєї. І взяв він Ребеку, і за жінку йому вона стала, і він її покохав. І Ісак був утішений по смерті матері своєї» (Бут. 24:63-67).

Людське щастя... Що це? Це взаємність і мир у сім'ї. З часу описаної історії минули тисячі років, але, як і раніше, людина щаслива не від того, що літають літаки, будуються хмарочоси чи вдосконалюються комп'ютери, а тому що поруч є той, хто відповідає тобі взаємністю та любов'ю. Але скажіть, хто автор цієї історії? Так, надзвичайний Бог! У нашому житті може бути багато радісних і прекрасних історій, якщо ми дозволимо, щоб їх автором був Бог!

Отче Небесний! Сьогодні я віддаю своє життя у Твої люблячі та турботливі руки. Допоможи мені бути в усьому слухняним Твоїй волі. Я вірю, що Ти любиш мене і бажаш мені добра. Дякую Тобі за Твою турботу про мене. Амінь.

ПОКЛИКАНІ ТА ВИБРАНІ

«Один чоловік справляв велику гостину і запросив багатьох; і послав свого раба в час гостини, щоб сказав запрошеним: Ідїть, бо вже все готове! І враз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: Поле купив я, потрібно мені піти й побачити його; благаю тебе, вважай мене за виправданого. А другий сказав: Купив я п'ять пар волів і йду випробувати їх; благаю тебе, вважай мене за виправданого. Ще один сказав: Я одружився і через те не можу прийти. Повернувся раб і розповів це своєму панові. Тоді пан, розгнівавшись, сказав своєму рабові: Мерщій виходь на площі та вулиці міста і приведи сюди вбогих, калік, сліпих, кривих! І сказав раб: Пане, сталося так, як наказав ти, і ще є місця. Сказав пан рабові: Вийди на шляхи, на загороди і змушуй увійти, щоб наповнився мій дім. Кажу вам, що жодний з тих раніше запрошених мужів не скуштує Моєї вечері. Бо багато покликаних, та мало вибраних» (Луки 14:16-24).

Наталія Колеченко

Пусть иногда твоя душа болит

Пусть иногда твоя душа болит,
Но есть Господь, Который лечит раны.
Он слышит шепот искренних молитв,
Ему известны слезы, мысли, раны.

Ему известны все твои дела,
Он видит сердце, словно на ладони.
Из уст твоих течет ли ввысь хвала
Тому, Кто жизнью этот мир наполнил?

Пусть иногда летит все кувырком,
И камнем тяжким грусть на плечи ляжет.
Но есть Господь, Который все во всем,
Он ждет, что ты Ему о бедах скажешь.

Он ждет, когда нуждаться будешь ты
В Его любви, Его прикосновении.
Ему известны все твои мечты,
Он видит все тревоги и волнения.

И если вдруг твоя душа болит,
Не торопись лечить ее обманом.
Он слышит шепот искренних молитв,
Он есть Господь, Который лечит раны!

ДВЕРІ

Є одна відома картина, на якій зображений Христос у темному лісі. У лівій руці Він тримає світильник, а правою ступає у великі міцні двері. Коли картина вперше з'явилася на виставці, один відвідувач вказав художнику на цікаву деталь. – Чому на вашій картині двері зображені без ручки? Це помилка!

– Це не помилка, – пояснив художник. – Це двері людського серця. Вони відчиняються тільки зсередини.

Кросворд

Відповіді на кросворд в №3 2011 року

По горизонталі:

- Кимвал – 1Кор. 13:1;
- Сепфор – Числа 22:2;
- Іанний – 2Тим. 3:8;
- Завеса – Исх. 26:33;
- Озия – 4Цар. 15:34;
- Ареопаж – Деян. 17:19;
- Іона – Іона 1:3;
- Дикла – Быт. 10:27;
- Лакис – Ис. Нав. 10:32;
- Шела – Быт. 38:5;
- Медь – Исх. 25:3;
- Валла – Ис. Нав. 15:10;
- Керети – 1Цар. 30:14;
- Талант – 2Цар. 12:30;
- Мору – Быт. 18:13;
- Венадад – 3Цар. 15:20;
- Амма – 2Цар. 2:24;
- Являем – 2Кор. 6:4;
- Гирсам – Исх. 2:22;
- Коринф – Деян. 18:1;
- Ефрафа – Быт. 48:7.

По вертикалі:

- Киссон – Суд. 5:21;
- Аист – Иерем. 8:7;
- Евер – Быт. 11:18;
- Рабсак – 4Цар. 18:19;
- Вихрь – Прти. 1:27;
- Варак – суд. 4:8;
- Илирик – Римл. 15:19;
- Адония – 2Цар. 3:4;
- Аод – Суд. 3:16;
- Елизер – Быт. 15:2;
- Магдала – Матф. 27:56;
- Авимелех – Быт. 20:2;
- Матфания – 1Пар. 9:15;
- Пергия – Деян. 13:13;
- Лаван – Быт. 24:29;
- Анамим – Быт. 10:13;
- Амалик – Исх. 17:11;
- Каиафа – Иоан. 11:49;
- Елон – Быт. 46:14;
- Асаф – 1Пар. 6:39.

■ Мирон Вовк

«Пам'ятай день суботній, щоб святити його! Шість днів працєю і роби всю працю свою, а день сьомий – субота для Господа, Бога твого: не роби жодної праці ти й син твій, та дочка твоя, раб твій та невольниця твоя, і худоба твоя, і прихोцько твій, що в брамах твоїх. Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив, тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (Вих. 20:8-11).

ЧОМУ ПОТРІБНО ПАМ'ЯТАТИ СЬОМИЙ ДЕНЬ?

Водному місті журналісти провели опитування. Вони дізнавалися в перехожих: «Який день тижня, згідно з Десятьма Заповідями Закону Божого, потрібно святкувати?» Більшість відповіла, що неділю. Вони були впевнені, що, святкуючи перший день тижня – неділю, виконують Заповідь Господню. Але в Четвертій Заповіді сказано: «Пам'ятай день суботній», який, за Біблією, є сьомим днем тижня.

Субота бере свій початок ще від створення нашої Землі. Після шести днів творіння Бог виділив людині окремих день для відпочинку. На початку Біблії ми читаємо, що «поблагословив Бог сьомий день, і його освятив, бо в нім відпочив Він від усієї праці Своєї, яку, чинячи, Бог був створив» (Бут. 2:3). Бог знав, що субота необхідна для людини, що кожному потрібен день, коли можна відпочити від усіх своїх справ і водночас подумати про справи Господні, його любов, силу й доброту. Людині необхідна субота як день, який би нагадував їй про Творця, породжуючи в серці почуття вдячності за все вчинене Богом. Господь бажає, щоб у суботу ми відвели погляд від матеріальних речей, спрямували його на духовні цінності й, таким чином, з новою посвятою та силою взяли за роботу на наступні шість днів.

Після створення нашої Землі Бог освятив цей день, виділив його з-поміж інших з особливою метою. Пізніше особливість суботи була підтверджена Божим Законом на Синаї (Вих. 20). Далі це ж саме засвідчив Христос, апостоли та перші християни. Оскільки субота названа святим днем, вона має особливе призначення. Не слід використовувати суботу для повсякденної роботи. Усе, що відбувається цього дня, повинно відповідати тому, для чого Бог відділив його.

ДЛЯ ЧОГО ПРИЗНАЧЕНА СУБОТА?

Що означає цей день? Насамперед це пам'ятник творіння нашої Землі. Сьогодні багатьох хвилює запитання: як з'явився наш світ? Люди мають з цього приводу різні думки, створюють усілякі теорії. Субота ж оберегає нас від хибних тлумачень, помилок. Приймаючи суботу як особливий день, встановлений Господом, ми засвідчуємо свою віру в те, що наш світ створений Богом протягом шести божественних днів, і ми його творіння.

Крім того, субота – це ще й час відпочинку від усіх буденних справ. Сьогодні цей день особливо потрібен для людини. Суспільство, страждаючи від стресів, втоми, постійних життєвих турбот, потребує відпочинку. Субота пропонує вихід із постійних проблем сучасного життя, нагадує нам про те, що прийшов час зачинити двері нашого дому й розуму, щоб відпочити від метушні й шуму цього світу, прийти в присутність Того, хто створив нас і знає, чого ми потребуємо.

Четверта Заповідь

Звідси випливає й основне призначення суботи – спілкування з Господом на богослужінні. Для зміцнення нашої віри та духовної сили нам необхідне постійне спілкування з Богом і з людьми, які шанують його. Для цього Бог виділив цілий день, назвавши його святим, особливим. Між іншим, у майбутньому Царстві Божому на поклоніння люди також будуть приходити в суботу. У книзі пророка Ісаї читаємо: «І станеться, кожного новомісяччя в часі його, і щосуботи за часу її кожне тіло приходитиме, щоб вклоняться перед обличчям Моїм, говорить Господь» (Ісаї 66:23).

Субота залишається знаком чи ознакою приналежності Богу, а також нашого освячення. Ніхто не скасовував обітниця Господньої: «...Дав Я їм Своєї суботи, щоб були вони знаком поміж Мною та між ними, щоб пізнати, що Я Господь, що освячує їх... І святити суботи Мої, і вони стануть знаком поміж Мною та між вами, щоб пізнати, що Я – Господь, Бог ваш» (Єзек. 20:12, 20).

ЯК СВЯТИТИ СУБОТНІЙ ДЕНЬ?

У Святому Письмі немає точного переліку справ, які можна робити в суботу, а які – ні. Та й неможливо скласти для всіх жителів Землі такий список, який був би універсальним для різних соціальних умов і епох. Проте Біблія чітко говорить нам про принципи дотримання цього дня. Заповідь каже: «Пам'ятай день суботній». Через пророка Ісаю Господь навчав народ, як люди повинні поводитися цього дня: «Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх забганок у день Мій святий, і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім, святом та шанованим, і її пошануєш, – не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, – тоді в Господі розкошувати ти будеш...» (Ісаї 58:13, 14).

Важливо, щоб субота не стала для нас днем заборон і обмежень. Якщо наше святкування суботи виражене лише в зовнішній поведінці й дотриманні встановлених правил, ми втрачимо її справжнє значення. Виділяючи суботу як день відпочинку, Бог бажав, щоб у цей час людини була зосереджена на прославленні Господа, на спогляданні Божої любові й турботі про людей.

Найкращим прикладом дотримання суботного дня для нас є Спаситель Ісус Христос. Він мав звичку цей день проводити разом із людьми й поклонятися Богу (Луки 4:16). І якщо сьогодні хтось говорить, що Христос порушував суботу, це неправда. По-перше, так думали фарисеї, і, повторюючи їхні слова, люди стають прибічниками фарисеїв, засуджуючи Христа. По-друге, Христос – Творець суботи – дав нам приклад правильного поклоніння в цей день. Він не займався справами, спрямованими на вирішення життєвих проблем, отримання тілесних задовольств чи вигоди, не виконував цього дня ніякої буден-

ної роботи. Те, що робив Христос (наприклад, зціляв хворих), відповідало волі Бога, і ми можемо робити так само.

Заповідь про суботу – не тимчасова, а вічна постанова. Христос сказав: «Суботу встановлено для людини» (Марка 2:27), а не тільки для євреїв, як дехто може вважати. Коли в раю було встановлено суботу, ще не існувало ніяких національностей. Поки живе людина, вона має потребу в суботі.

ЧОМУ БІЛЬШІСТЬ ХРИСТІАН СВЯТКУЮТЬ НЕДІЛЮ?

Дехто вважає, що воскресіння Ісуса Христа дає право перенести благословення сьомого дня – суботи – на перший день тижня – неділю. Але це людська вигадка. Після Свого воскресіння Христос ще 40 днів перебував на Землі й зустрічався з учнями, але ніде не сказано, що святість і благословення сьомого дня перенесені на перший день. Читаючи історію дій апостолів, ми дізнаємося, що під час проповіді в різних місцях вони зберігали святість суботного дня. Так було з апостолом Павлом у Коринті (Дії 18:1-4), Филипах (Дії 16:12, 13) та інших містах. І що цікаво, у суботу збиралися не тільки євреї, а й язичники (Дії 13:42-44).

І тільки 321 року імператор Константин Великий, бажаючи встановити християнство як державну релігію, але з певними умовами, видав наказ, в якому зазначалося: «У священний день сонця нехай всі посадові особи і люди, які проживають у містах, відпочивають, і нехай всі майстерні будуть зачинені». У цьому наказі немає жодного слова, де згадувалося б про воскресіння Ісуса Христа. Там йшлося про те, що всі повинні відпочивати в день сонця. Язичники поклонялися в цей день сонцю, тому імператор Константин змусив християн поклонятися в цей день разом із язичниками. Як бачимо, закон про святкування неділі був встановлений державою, а не Христом і не апостолами. Тільки пізніше Церква погодилася з такими змінами Четвертої Заповіді.

Сьогодні часто можна чути твердження: «Субота не спасає, тому не потрібно святкувати цей день». Це правильно, що субота не спасає, як не спасає й те, що ми будемо виконувати інші Заповіді, наприклад, не красти, не вбивати. Суть суботи – не в людських зусиллях виконати Заповідь і тим заслужити спасіння, а в любові до Бога і в тому спокої, який Божий народ знаходить у Господі. Хтось може сказати, що він і так знайшов спокій у Христі й спасенний по благодаті. Але дотримання сьомого дня, суботи, – це пряме свідчення спокою, жива ілюстрація того, що означає жити по благодаті. Щотижневий суботний спокій від світських справ – символ спокою в Христі, Котрий викупив нас.

Тільки в одній з Десяти Заповідей Господь зробив наголос: ПАМ'ЯТАЙ. На жаль, те, про що Бог просив пам'ятати, більшість людей сьогодні забуває.

Ціна багатства

Тема багатства і бідності споконвічна, як і самі ці явища. З тієї причини, що багатство і бідність створюють чіткий і ледве переборний соціальний поділ на класи за матеріальною ознакою, ставлення до них зовсім неоднозначне й часто залежить від того, до якого класу належать люди. Тому одні вбачають у багатстві заслужене благополуччя як нагороду людині за її талант, невтомну працю та виявлену наполегливість, а в бідності – результат слабкості, лінощів і песимізму. Інші ж, навпаки, і багатство, і бідність сприймають як зло, вважаючи, що здебільшого саме несправедливість, беззаконня, нечесність, егоїзм, зрада, пригнічення, нещасний випадок тощо породжують нечесне багатство й несправедливу бідність. Деякі релігійні люди бувають настільки ж категоричні у своїх висновках. На їхню думку, багатство – це очевидна ознака благословення з неба, а бідність – прокляття. Але з позиції Біблії, звичайно ж, багатство і бідність є безпосереднім наслідком появи гріха на Землі й ніколи не мали нічого спільного із задумом Творця. Та все ж Святе Письмо ставить найбільший акцент не на зазначенні багатства чи бідності, а на оцінці життя самих багатіїв і бідняків, на їхніх цінностях, характерах і взаємостосунках. Хоч перед Всевишнім, незалежно від матеріального становища, усі люди рівні, багатим спастися набагато важче, ніж бідним. Причина – у тому ж багатстві, яке для грішної людини є поштовхом до серйозних випробувань, які витримує не кожен. «...І кому багато довірено, ще більше будуть вимагати від нього» (Луки 12:48).

Справжні потреби і звичайні забаганки

Поняття багатства досить відносне. Нерідко гострота потреби в матеріальних благах визначається обставинами, в які потрапляє людина. Справжні й суттєві цінності виявляються переважно за важких обставин. Коли потопав «Титанік», справжнім багатством було місце в рятувальній шлюпці. А під час голоду на нашій Землі в 30-х роках минулого століття ним міг стати всього-навсього окраєць запліснявілого хліба, за який заможні люди готові були віддати навіть свої родинні золоті прикраси. Моя бабуса розповідала, як одного разу на пероні вокзалу бачила заможного чоловіка, котрий, голодуючи, збирав і поїдав розкидані там вуглики.

Людина навіть не підозрює, як мало їй потрібно для того, щоб відчувати задоволення від життя. Це можна зрозуміти тільки в екстремальних обставинах. Наприклад, заблукавши в лісі та пробувши там кілька днів, чого ви палко прагнете? Чи думають чоловіки в ці хвилини про автомобілі еліт-класу, а жінки – про сезонні новинки останньої моди? Саме в такі миті ми можемо відрізнити справжні потреби від звичайних забаганок.

Справжні цінності, або Чи можна за дуже великі гроші купити те, чого не можна купити за гроші?

Існує багато речей, котрі набагато цінніші за великі матеріальні статки. Наприклад, яка ціна внутрішньої радості, а не тимчасового сміху? Скільки коштують сьогодні не заспокоїливі транквілізатори, а стійкий і глибокий душевний мир? А як оцінити справжню дружбу? Чи можна купити за оптовою ціною чи вроздріб чисту й щирю любов на все життя? Деколи цього мільярдери шукають упродовж тривалого часу. «Їхні потреби незадоволені, хоч вони володіють багатством, а це найважчий вид убогості», – сказав якось відомий філософ Сенека. І все-таки дехто з них знаходить ці цінності, але тільки тому, що з часом розуміє: існують речі, які не можна ні купити, ні продати. Нині справді багатий той, у кого залишається час на головне. Людина не помилиться, якщо не буде шкодувати часу на те, що набагато цінніше за матеріальні багатства. Цікаво, що в останній книзі Біблії – Об'явлення – є два уривки, які показують, як порізному Бог і люди можуть оцінювати справжнє багатство: «Я знаю твої діла, скорботу і бідність, проте ти багатий...» (Об'явл. 2:9); «Бо ти кажеш: Я багатий, розбагатів і нічого не потребую! А не знаєш, що ти і нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голый!» (Об'явл. 3:17). Парадоксально, але факт: ми часто й не підозрюємо, що

кожен із нас цілком багатий. І для того щоб бути щасливим, головне – цінувати та вміло розпоряджатися цим багатством.

Бідний не той, у кого мало, а той, кому мало. Тому найбільше надбання й багатство – «благочестя з задоволенням... Бо ми нічого не принесли у світ і нічого не можемо винести. Маючи їжу та одяг, – цим будемо задоволені» (1 Тим. 6:6–8).

Чесна бідність чи нечесне багатство?

Що краще: чесна бідність чи нечесне й нечисте багатство? Люди порізно дадуть відповідь на це запитання, тому що багато хто може стати щасливим, тільки розбагатівши. Усу-переч цьому, Біблія говорить: «Ліпше убогий, що ходить у своїй неповинності, ніж криводорогий, хоч він і багач» (Прип. 28:6). М. Г. Чернишевський також якось сказав: «Багатство – річ, без якої можна жити щасливо. Але добробут – річ, необхідна для щастя». Кожна людина має потребу в якомусь мінімумі для душевного комфорту. Але їй не так багато і потрібно для цього, як може здаватися.

Статус бідних

Ви не замислювалися над тим, чому Ісус Христос, володіючи всіма багатствами Всесвіту, добровільно погодився на те, щоб народитися саме в бідній, а не в багатій родині, і до того ж – у яслах? Не тільки тому, щоб не мати ні над ким переваг. Цей вибір Спасителя певною мірою підносить стан бідняків на доволі високий рівень Божественних переваг. Не дай, Господи, помилятися сильним світу цього й вважати бідних слабкою ланкою чи нижчою расою, пишаючись своєю нібито перевагою, тому що така помилка обов'язково для них же самих стане фатальною. Христос сказав: «Бо хто буде себе підносити, буде принижений...» (Матв. 23:12).

Мільйонер і багата особистість – не синоніми

Цікаво, що слово «багатство», особливо якщо розглядати його в контексті російського правопису, містить у собі слово «Бог», а не слово «гроші». Тобто, згідно з етимологією цього слова, багатою людиною, по суті, можна вважати не тільки того, хто має пристойну суму на рахунок у швейцарському банку, а передусім того, хто має в серці Бога. Тому мільйонер і багата особистість – не синоніми! Крім найпоширенішого значення слова «багатий», тлумачні словники пропонують також інше: «той, що містить у собі багато цінних якостей».

Коли багатий – бідний

У давнину Бог наказав Своєму народові віддавати викуп за душу

Ігор КОРЕЩУК

ЧИ ЛЕГКО МАТИ БАГАТСТВО? УСЕ ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ТОГО, ЩО ЦЕ ТАКЕ ТА ЯКУ ЦІНУ ЗА НЬОГО ДОВОДИТЬСЯ ПЛАТИТИ.

рівно по шеклю* срібла, і це було символічною вимогою. Ціна для багатих і бідних була однаковою. Цим Всевишній Творець показав рівність перед Ним усіх людей, незалежно від соціального стану чи матеріального становища. «Таж Він не звертає уваги на зверхників, і не вирізняє можливого перед убогим, бо всі вони – чин Його рук...» (Йова 34:19; Вих. 30:15).

Сенс багатства

Відомий релігійний діяч Генрі Уорд Бічер якось сказав: «У цьому світі багатими нас робить не те, що ми отримуємо, а те, що ми віддаємо». Багатство має сенс лише тоді, коли ним володіє людина, здатна перетворити його на добро для тих, хто потребує милосердя. Напевно, саме з цієї причини двоє найбагатших за всю історію людей віддали свої мільярди для полегшення чужої нелегкої долі. Першим був доларовий мільярдер Джон Девісон Рокфеллер. Після важкої хвороби він зрозумів, що гроші мають значення тільки тоді, коли вони допомагають іншим. Він заснував Фонд Рокфеллера, з якого надходили великі суми на освіту, медичні дослідження, зокрема на боротьбу з жовтою лихоманкою. Рокфеллер вважав себе віруючою людиною й регулярно жертвував велику частину своїх доходів на підтримку церковних установ протягом усього свого життя. Він дотримувався здорового способу життя й повністю відмовився від алкоголю та тютюну. До цього часу Джон Рокфеллер є найбагатшою людиною за всю історію. Згідно з підрахунками журналу «Forbes», спадщина Джона Рокфеллера на час його смерті оцінювалася за курсом кінця 2007 р. 318 мільярдами доларів.

Інша найбагатша людина – наш сучасник, засновник компанії Microsoft Corporation Білл Гейтс. Маючи на березень 2010 р. близько 53 млрд. доларів, він не забував про нужденних. Разом з дружиною 1994 р. він заснував фонд Білла й Мелінди Гейтс. З того ж 1994 по 2010 р. на благодійні цілі Гейтс пожертвував суму, яка дорівнювала більшій частині його тодішніх статків. Головною метою цього фонду є підтримка й поліпшення системи охорони здоров'я, а також подолання голоду в бідних країнах. Кошти фонду спрямовані на програму з попередження та лікування СНІДу й туберкульозу, на боротьбу з малярією, а також на проект з імунізації дітей в Індії та Африці й на інші ініціативи. Відвідуючи Африку, Гейтс одного разу сказав доньці: «Поглянь! Цим людям просто не пощастило народитися в потрібний час і в потрібному місці». Він не приписав свій успіх виключно своїм здібностям і таланту.

* шекель – стародавня монета у деяких народів Близького Сходу вагою приблизно 7 г.

ДВА ЖУКИ

Два жуки полетіли далеко-далеко через дуги та гори, а надвечір почали шукати місце для ночівлі.

– Ось біля струмка росте папороть, я запитаю в неї, чи можу я там переночувати, – сказав один.

Папороть погодилася впустити жука на ночівлю.

– Коли стемніє, ти мені розкажеш про свою подорож, я охоче вислухаю історії про чужі країни, – прошепотіла папороть.

– Це нудне товариство, – подумав інший жук. – Під таким непривабливим бур'яном він хоче переночувати! Я знайду інше місце, піду до готелю «Троянда». Там все благородно і добре пахне.

Жук полетів на пошуки. Коли зайшло сонце, він побачив прекрасну троянду.

– Можна мені отримати номер на одну ніч? Я прилетів здалеку й просто не маю сил летіти далі.

– Я – королева квітів і не приймаю жуків, – відповіла троянда зарозуміло, – але коли така справа, то я не можу тебе прогнати. Якщо ти будеш поводитися спокійно й обережно, то можеш залишитися.

Жук подякував кивком голови й полетів на верхній листок троянди. Він пишався цим придулом і хотів на ранок усе розповісти своєму товаришеві, аби той йому позаздрив.

Уранці, як тільки почало сходити сонце, а роса ще лежала на листі, жука нахабно розбудили. Перед кущем стояв якийсь чоловік.

– Цю троянду я зможу добре продати!

Він дістав величезний ніж і зрізав квітку. Жук ледве-ледве встиг розправити свої крила й полетіти. «Я не думав, що на такій гордій квітці так небезпечно жити», – здивувався він.

Жук швидко полетів до папороті біля струмка.

– Гей, брате, – закричав він, побачивши товариша, – можна до тебе?

– Залітай, місця достатньо. Тут добре й затишно!

Жук із вдячністю подивився, адже він уже набачився «благородного світу».

ПЕРЛИ

Найдорогоціннішою власністю шестирічної Софії була нитка перлів. Те, що перли були штучними, її анітрохи не турбувало. Вона всюди носила їх із собою і гралася ними цілий день. Їй подобалися перли.

Вона також любила свого татуса. Іноді йому доводилося виїжджати у зв'язку з роботою на кілька днів. День його повернення додому завжди був святом. Коли Софія виросла, вона часто згадувала, як одного разу тато на тиждень поїхав на Схід. Коли він нарешті повернувся, то провів із нею цілий день. Укладаючи доньку спати, він запитав:

– Ти мене любиш?

– Так, тату, я люблю тебе більше за все на світі.

– Більше за все?!

– За все-все-все.

– І навіть більше за твої перлини? Ти можеш віддати мені свої перлини?

– Ой, тату, – зніяковіла дівчинка. – Я не можу... Я люблю свої перлини.

– Я розумію, – усміхнувся тато, ніжно поцілував дочку. – На добраніч.

Засинаючи, Софія роздумувала над його проханням. І коли прокинулася, одразу ж пригадала його. Прохання батька не виходило з її голови весь ранок, увесь день. А ввечері вона підійшла до батька й простягла свої перлини.

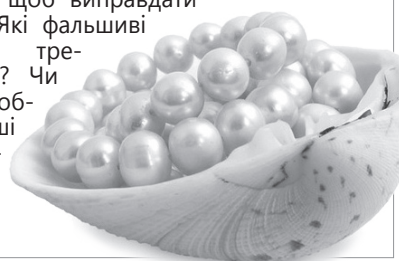
– Тату, я люблю тебе більше, ніж їх. Ось, візьми.

– Я радий це чути, – зрадів тато, встав і відкрив свою валізу. – Дивись, я привіз тобі подарунок.

Софія відкрила маленьку плоску коробочку та зойкнула. Там були перли. Справжні річкові перли!

Твій Небесний Батько теж хоче щось тобі подарувати. Він пропонує тобі справжню любов. Вірну. Надійну. Сильну. Але він не віддасть тобі оригінал, доки ти не відмовишся від підробок.

Подумай, від яких перлин тобі варто було б відмовитися, щоб виправдати Його надії? Які фальшиві коштовності треба викинути? Чи готовий ти обміняти менші дари на найвищий дар п і з н а н н я Бога?

Весна не за горами

*Ти, зимо, вже не лютуй,
Не лякай вітрами,
Бо сестра твоя – весна
Вже не за горами.*

*Снігові твої замети
Задзюрчать струмками,
Бо розтопить їх весна
Сонячними днями.*

*І зігріється земля,
Вмиється дощами,
Замилується в траві,
Зацвіте садками.*

Станіслав Білінський,
с. Ладизинка Черкаської обл.

Дві сохи

(Соха – землеробське знаряддя для орання землі).

Укузні відремонтували дві однакові сохи. Одна з них залишилася стояти в кутку сараю. Її життя було легше, ніж життя іншої сохи, яку селянин наступного ранку закинув на підводу й привіз на поле. Там вона стала красивою та блискучою. Коли обидві сохи знову зустрілися в сараї, вони з подивом подивилися одна на одну. Соха, яку не використовували для роботи, покритася іржею. Із заздрістю вона позірала на блискучу подругу:

– Скажи, як ти стала такою красивою? Адже мені так добре було в тиші сараю стояти у своєму кутку.

– Це неробство тебе знівечило, а я стала красивою від праці.

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Заяви надсилайте
за адресою:

03071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою);
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

Кузьма Безсмертний:

дивовижна історія
шукача істини

– Миколо, я пройшов довгий життєвий шлях, ніс на собі тягар війни. Але навіть моє життя здається спокійним порівняно з тим, через що проходив ти, живучи в мирний час, – помираючи, казав дядько своєму племіннику Миколі Козуненкові.

Тепер Микола Костянтинович щасливо й спокійно живе разом зі своєю дружиною Валентиною Григорівною в місті Змієві Харківської області, прославляючи Бога й допомагаючи людям. Але так було не завжди. До 1992 року, коли відбулося хрещення Козуненків, про спокій вони могли тільки мріяти.

– Моє життя, починаючи з дитинства і до 1992 року, було дуже бурхливим, – згадує Микола Козуненко. – Я бачив багато смертей, і сам не раз був за крок до смерті. Часто здавалося, що мені не виплутатися з тих ситуацій, у яких опинявся. Проте я залишався живий. Тому в молоді роки друзі присвоїли мені прізвисько «Кузьма Безсмертний».

ПІД ПЕКУЧИМ СОНЦЕМ

Коли Миколці було 4 роки, раптом виявилось, що йому не можна перебувати на сонці. Варто було йому вийти сонячного дня з будинку, як шкіра обличчя, губ, вух миттєво вкривалася пухирями, які швидко й боляче лопалися. Не розуміючи, чому таке відбувається, хлопчик звернувся до мами.

– Вибач, синочку, це я винна. Не вгледіла...

Колись мама віддала дворічного Миколку до дитячого садка. Вона наказала йому там залишатися й слухати вихователів. Але спритний Миколка, наче в шапці-невидимці, непомітно втік із дитсадка, минаючи охорону.

– Ми жили на Кубані, – розповідає наш герой. – Наш дім і дитячий садок знаходилися поруч. Коли тікав із садка, то йшов не додому, а гуляти десь у поле. І так я жодного дня не провів у дитсадку – одразу втік, як тільки мама залишила мене там. Але ж тоді я був ще дитиною!

Щоправда, останнього разу хлопчик пішов не в поле, а додому. Вмостившись на порозі будинку й пригрівшись на сонечку, він заснув. Надворі тоді стояла 40-градусна спека. І Миколка згорів на сонці. Ніхто з лікарів уже не сподіювався, що хлопчик житиме. Проте всупереч загальному невір'ю, вижив. Став на ноги. Та після тієї історії не міг довго перебувати на сонці, бо шкіра одразу вкривалася пухирями. Ясна річ, сам Миколка не пам'ятав про свої жажливі

опіки. Адже коли це трапилося, йому було тільки два роки. Але Миколка на все життя запам'ятав ту жажливу історію, яку мама через два роки розповіла сину, у той час він уже на власній шкірі відчував її наслідки – пухири.

Після маминих пояснень Микола вийшов надвір (у тінь!) і побачив там незнайомця:

– Синку, хочеш бути здоровим? – запитав той чоловік Миколку. – Вмивайся «тройним» одеколоном і масти обличчя солідолом.

Хлопець випробував на собі той дивний рецепт. І це спрацювало! Відтоді Микола може перебувати на сонці без ускладнень. Це просто Боже чудо!

І НА ФРОНТІ МОЖЕ БУТИ ВЕСЕЛО...

І на фронті може бути весело, якщо там диво-дитина Коля Козуненко. Разом з мамою він здійснив подорож до Ново-російська й Краснодарська, де служив під час війни Миколин батько. Однієї ночі мати прокинулася, а сина немає. Почала його шукати, і раптом бачить: солдати сміються, аж за живіт хапаються, а за кафедрою стоїть маленький Микола. Після лекції юного «професора» пана Козуненка солдати сказали:

– У нас у гостях було багато артистів. Але такого, як він, не було ніколи. І заради нього ми повинні перемогти.

Скільки разів у підлітковому віці Микола намагався дізнатися в мамі, чим же він так насмішив солдат, у відповідь вона тільки сміялася.

Проте якби, розважаючи вояків, Микола знав, що та зустріч з батьком була останньою, він навряд чи сміявся б.

МУЧЕНИК НАУКИ

Після війни життя стало дуже важким. Мама Миколи самотужки виховувала трьох дітей. Вона часто хворіла. Коли Хлопчик ішов до першого класу, у нього не було ні взуття, ні одягу. На відміну від інших дітей, він не мав кишенькових грошей, тому за прикладом Робін Гуда Микола став забирати гроші в більш забезпечених школярів. Батьки тих дітей почали називати хлопця бандитом. Проте вчителька, розуміючи становище Миколи, говорила в класі при всіх:

– Діти, ви не думайте, що Козуненко – бандит. Він захищає бідних.

Хлопчик ніколи не ображав слабких і вбогих. Навпаки, виступав проти тих, хто кривдив. Він зневажав бандитизм, хоч у боротьбі за справедливість сам часто використовував неправильні методи.

Галина НАЙДА,
Фото автора

Досвіду він набував з радянських фільмів про розвідників, їх хлопець із захватом передивлявся кілька разів. У школі він майже не вчився, домашні завдання виконував тільки іноді. У нього була одна думка: стати розвідником, шукати істину й боротися зі злом. Семирічна дитина була переконана, що зло – це погано. І навіть більше – у глибині душі хлопчик розумів причини зла, воєн і вбивств.

Кілька разів Микола залишався на повторний рік навчання. Коли нарешті дійшов до п'ятого класу, сидів за партою з дівчинкою, на два роки молодшою за нього. Так Микола познайомився зі своєю майбутньою і єдиною дружиною Валентиною.

Серед своїх однолітків Микола користувався великим авторитетом завдяки своїй незвичайній силі та сміливості. У 12 років він міг поборотися з будь-яким чоловіком, не кажучи вже про однолітків. Був період, коли дітям із Миколиного села потрібно було ходити до іншої школи через чуже село. Коли Миколи не було, старанням учням добряче діставалося від місцевих хлопців-хуліганів, але коли з ними був Миколка, то маленькі «господарі» села й не наважувалися їх зачіпати.

– Якось до нашого села переїхала одна родина, – розказує Микола Костянтинович. – У сім'ї був і хлопчина. Наша дівтора почала йому розповідати про мене, про те, що ніхто не може мене подолати. Тоді новачок пообіцяв, що йому вдасться мене перемогти. Моя матуся якраз пошила для мене сорочку з білого простирадла, і я, весь такий чепурний, вийшов надвір. До мене підійшов цей хлопчина, спочатку познайомився зі мною, а потім вирішив позмагатися силою в бійці. Я переміг його. Але він на цьому не заспокоївся й смикнув мене за рукава моєї нової сорочки – вони порвалися. Це мене дуже розлютило, і я його сильно побив. Хлопці ледве зупинили мене.

ЛЮБИТЕЛЬ ЕКСТРИМУ

Микола любив рух, швидкість і нові відчуття, тому вирішив купити мотоцикл. Але де взяти на це гроші? Почав потроху обкрадати колгосп. Мама Миколи, хоч і не була глибоко віруючою, проте мала деякі моральні переконання і вважала, що красти погано. Вона попросила сина не робити цього більше й продала теля, щоб додати значну суму для покупки мотоцикла.

Згодом Микола не просто швидко їздив на своєму залізному коні, він літав у повітрі, роблячи всі можливі трюки. Тільки завдяки Божому провидінню залишався живий. Був випадок, коли він поїхав на нічну прогулянку зі своїм односельцем Віктором. Вони подолали понад сто кілометрів і раптом перед собою побачили канат, який перекривав їм шлях. На щастя, вони встигли загальмувати. Ще б трохи, і канат відтінув їм голову.

Усі боялися їздити на мотоциклі разом із Миколою. Усі, окрім дівчинки Валі. Одного разу вона попросила його навчити її кататися. Вони сіли на мотоцикл. Валя – попереду. Дівчина почала набирати швидкість. Микола вистрибнув із мотоцикла, залишивши її саму керувати залізним конем. Якійсь час вона їхала сама, навіть щось казала, думаючи, що Микола чує її. Але коли врешті помітила, що хлопця немає, злякалася, впала й забила ногу. Відтоді Валентина більше не сідала з Миколою на мотоцикл, навіть коли стала його дружиною.

ВЧИНКИ МИЛОСЕРДЯ

Хоч Кузьма Безсмертний був зірватою головою, забіякою і любителем сказати «красиве» слівце, у його характері

А нам з Наталкою

Василь Гайдук

Бог подарував сина...

Осін була в розпалі. Я повільно брів березовим гаєм, милуючись природою. Раптом зупинився біля самотнього дубка, котрий розрісся на цьому місці. Літо щедро обдарувало це деревце жолудями: бач, скільки лежить їх на землі!

Нахилився, підняв кілька. Цей лісовий подарунок я заберу із собою до своєї міської невеликої квартирки. А весною, як Бог дасть дожити, подарую жолуді-красені сусідові Миколі. Нехай він посадить їх на своїй дачній ділянці.

Хотів було вже йти далі, як побачив імпортне авто, що наближалось до мене. Зупинившись, водій розкішного автомобіля звернувся до мене:

– Даруйте, як до вас краще шанобливо звернутися і як вас можна назвати: дідусем чи батьком?

– Власне кажучи, вельмишановний добродію, у цій дріб'язковій справі я різниці не бачу... Бо ані дітей, ані онуків у мене немає.

– Пробачте... – усміхаючись приязно, каже мені ще досить молодий чоловік. – Хотілося б запитати у вас ось про що: ви віруюча людина чи, може, атеїст?

– Бога, синку, я ніколи й за жодних обставин не забував. Шаную Його з дитинства, відколи бабуся Горпина вперше взяла мене з собою до церкви. І тепер постійно читаю Біблію та багато іншої духовної літератури. Як молодим та дужим був, то регулярно до Божого храму навідувався. Навіть вінчався зі своєю Настею. Прожила вона, на жаль, недовго. Під час перших пологів померла і вона, і новонароджена донечка. Більше я собі пари й не шукав... Минув роки. За цей час і я вже постарів. Зі своїми буденними проблемами я завжди звертаюся до Спасителя в молитвах, прошу в Нього допомоги та підтримки.

– Це якраз те, що мені потрібно. Розумієте, дідусю, я вже три роки одружений. Більшість моїх ровесників вже мають дітей. А ми з дружиною таким щастям обділені... Ми повсякчас будемо просити, аби Бог пробачив нам наші гріхи.

– Але ж я не лікар, і не священик, і не якийсь казковий чарівник. Чим же, на твою думку, я можу допомогти тобі, синку, у такій справді делікатній справі?

– По лікарнях ми вже знаходилися: і я, і Наталочка моя. Купу грошей розвіяли на вітер. Але ніякі ескулапи, навіть з червоними дипломами, не спромоглися змінити ситуацію на краще...

Ми зрозуміли, що ані офіційна медицина, ані ті, яких називають «цілителями», не в змозі нам допомогти. Пророкують одне й те ж: «Не буде у вас діточок».

Наталія плакала. А я замислився: чому ж не буде дітей? У мами нас було п'ятеро в сім'ї. І зараз ми допомагаємо одне одному, дружимо. Небожів у мене близько десятка. У Наталочки моєї також є і брати, і сестри.

Без сина чи доньки ми з дружиною просто не уявляємо свого майбутнього. Розумієте?

– Звісно. Ти, чоловіче добрий, не переживай. Надійся й молися, нехай вам Господь простить гріхи ваші. Просіть допомоги у Всевишнього, робіть людям добро, любіть одне одного. Моліться, дітоньки, щиро, з ранку й до вечора. Він обов'язково почує ваше звернення.

– Дізнався якось від людей: добре було б, якби за нас молилася чужа людина, а не лише ми з дружиною...

Почуте аж ніяк не здивувало мене. Але я поцікавився:

– Отже, який потрібно зробити висновок? – дивлюся на свого співрозмовника.

А той мені:

– Дідусю, дуже вас прошу: якщо будете молитися за себе та своїх близьких, не забудьте й нас згадати в молитвах. Мене, між іншим, Андрієм звати. А дружину, як я вже казав, Наталею.

– Це неважко мені зробити. Я чув, що такі молитви мають силу. Тому в молитві передам Богу ваше щире бажання і прохання. Уже сьогодні у вечірній молитві проситиму, аби Господь подарував вам сина чи донечку.

– Дякую, дідусю, що погодилися. Ось вам... – і Андрій простягає мені кілька зелених банкнот.

– Ні, шановний! Так ми не домовлялися. Не можу я взяти в тебе гроші – ані великі, ані малі. Свої дивовижні справи Бог робить безкоштовно. Я ж лише проситиму в Нього, щоб допоміг вам.

Відтоді минуло більше року. На вулиці справжня зима зі щедрими снігопадами, хурделицями та тріскучими морозами. Тому сиджу переважно вдома: боюся застудитися. Хто доглядатиме мене, якщо щось трапиться? Відлучаюся хіба що на кілька хвилин, аби до магазину за харчами сходити. Інколи сусіди щось куплять. Та цього разу я вирішив купити паляницю в хлібному магазині. Тільки увійшов до магазину – і раптом... як грім посеред неба:

– Що, дідусю, впізнаєте мене?

Очам не повірив: Андрій!

– Це ж треба! Така несподівана зустріч! – радію й собі, витираючи носовичком очі, що сльозяться від пронизливого вітру та пекучого морозу.

– Давно збирався вас знайти, але де? Місто велике. А в мене, на жаль, ані прізвища, ані адреси.

– А навіщо я тобі знову так спішно знадобився? – запитую. – Слова свого, кажу чесно, я дотримуюся. Щоденно по кілька разів на день молюся за вас.

– Ходімо зі мною! Швидко! – квапить мене Андрій і тягне кудись.

– Стривай, хліба ж куплю!

– Я, дідусю, зараз вам усе куплю. Ідіть за мною! – просить. А сам радісно усміхається.

Підводить мене до свого авто, відчиняє двері і запрошує до салону, наказавши грітися й дочекатися його повернення.

За кілька хвилин він знову з'явився біля дверей «Фуршету». У руках тримав чималий пакунок.

– Цей гостинець, дідусю, вам. Тут і хліб, і дещо до нього. А зараз візьміть мій мобільний телефон і послухайте.

Підношу телефон до вуха і чую:

– Алло! Алло! Це Наташа, дружина Андрія. Мій чоловік щодня згадує вас. Коли, каже, ми віддячимо старенькому?!

– За що ж це ви хочете віддячити мені? За які ж це труди?

– За які?! – здивувалася. – А хіба чоловік вам і досі нічого не сказав?!

– А що він мав би мені сказати? Я роблю усе так, як ми колись з ним домовлялися.

– Дякуємо вам! А в нас син народився! Ось яка в нас новина! Уже й ходити намагається.

– Слава Богу! – врешті-решт збагнув, про що йдеться. – Нехай же ваш первісток не буде останньою дитиною у вашій родині!

– Ми братимемо приклад з моїх батьків! – жартує молодий татусь. – Ще й доньку проситимемо в Бога...

Андрій, сховавши телефон до кишені, обійняв мене й розцілював.

«Повірили – ось і дочекалися відповіді!» – думав я.

– Ми, дідусю, тепер молитимемося й за вас. Довгих вам років життя, аби у вас усе було гаразд!

Коли автомобіль зупинився біля мого під'їзду, Андрій запитав:

– Ви, дідусю, не будете заперечувати, якщо ми до вас у гості завітаємо: я, Наталочка і ваш тепер вже названий онук Василько?

– Онук Василько?! – вихопилося в мене. Але більше від хвилювання я не міг сказати жодного слова. Трохи оговтавшись, погоджуюся:

– Приїжджайте! Я чекатиму на вас, діти!

Коли ж автомобіль зник, подумав: «Ось я вже й не самотній. Є тепер і син, і невістка, і онук маленький, названий на мою честь».

В останні дні весни вони з'явилися в мене якось несподівано.

Привітався з Андрієм і Наталею. А Василько простягнув свої рученята до мене й вимовив ще не дуже чітко:

– Діду Васю...

Я взяв малого на руки, і гаряча сльоза покотилася з моїх очей...

було й щось світле. Він умів співчувати, переживати й виручати в біді. Він потоваришував із хлопчиком, якого теж звали Миколою. У нього не було житла, зимового одягу та взуття. Мама того хлопця була на фронті водієм. Вона перевозила гранати, і одного разу машина вибухнула. Жінка залишилася живою, але потрапила до психіатричної лікарні. Хлопчик розшукав її, але лікарі сказали, що жити з матір'ю через її хворобу він не зможе. Микола Козуленко взяв його жити до себе. Хлопчик вчився добре, але він теж був не проти побешкетувати. І коли два Миколи прямували кудись, то сільські бабусі, сидючи на лавках, говорили їм услід: «Гляньте, ось двоє бандитів пішли». Закінчивши сім класів і подякувавши своєму другові за допомогу, Микола поїхав у Новочеркаськ і вступив до ремісничого училища. Микола Козуленко теж почав думати про переїзд.

ДОРΟΣЛЕ ЖИТТЯ

Набравшись сміливості, п'ятикласник Микола зайшов у кабінет суворого завуча Катерини Олександрівни. Він сказав їй, що вчитися в школі не хоче, а бажає вступити до якогось училища. Вона, розуміючи, що в школі від нього немає ніякої користі, дала йому необхідну довідку. Радісний хлопець забрав свої речі з кабінету, де його однокласники вже приготувалися до уроку, і покинув школу назавжди.

Він попрощався зі своєю мамою, яку шокував і засмутив своїм рішенням, і поїхав із села. З великими труднощами він вступив до навчального закладу на так зване «фабрично-заводське навчання». Там йому було набагато цікавіше вчитися, ніж у школі. Після закінчення Микола з пригодами став подорожувати по всьому Радянському Союзу, від кордону до кордону, і спробував себе на різних роботах.

Коли Микола потрапив до армії, його життя продовжувало протікати бурхливо, але це вже було не так весело. Він намагався наводити там порядки, виступав за справедливість, та сам від цього страждав. Старші дуже били його. Але, на диво, коли Микола прокидався вранці після чергових побоїв, він уже не відчував болю.

Через багато років, зазнавши ще багато всьляких випробувань і знайшовши, нарешті, Бога, вона стала зрозумілою таємниця «Кузьми Безсмертного», – ділиться своїми думками Микола Костянтинович. – Диявол хотів морально й фізично знищити мене. Але Бог сильніший за нього. І, незважаючи на допущені мною помилки, Господь беріг мене для того, щоб я знайшов справжню Істину, яку шукав усе життя. А найбільша Істина – це Христос.

ДАЛІ БУДЕ

Усе стане зрозумілим

Хоч ми не можемо зрозуміти причини всіх трагедій і розчарувань, нам усе ж дано таку обітницю: «Усе, що викликає у нас подив щодо провидіння Божого, стане нам зрозумілим у світі, що гряде».

Протягом багатьох років я читав у своїй Біблії наступну цитату: «Він веде їх таким шляхом, який би вони обрали самі, якби могли від початку бачити, куди цей шлях веде, і знати той величний замисел, який вони покликані виконати».

Коли на нас обрушуються скорбота, біль, проблеми, критика, розчарування та інші труднощі, нам хочеться вигукнути: «Отче, воістину це зло не може слугувати мені до добра!» І тоді нам приходить відповідь: «Дитя Моє, усе це слугує для твого блага. Повір Мені, я допускаю лише те, що збагатить твоє життя або зробить тебе благословенням для інших. Я люблю тебе незрівнянно більше, ніж ти можеш припускати. Усе, що хвилює тебе, хвилює також і Мене. Але Я готую тебе до того, щоб ти міг перебувати зі Мною вічно. Не сумнівайся в Моїх намірах. Довірся Мені повністю, і все сприятиме тобі на благо».

Якось один невіруючий лікар повів свого коня до коваля, щоб підкувати його. У коваля, який нещодавно став християнином, у цей час виникли проблеми.

«Мені здається дивним, – сказав перед тим, як попроситися, лікар, – що саме тоді, коли ти приєднався до Церкви і став християнином, тебе спіткало стільки нещастя. Звісно, я не хочу послабити твою віру, – продовжував він, – але подивись: ти намагаєшся робити все, що потрібно, молишся Богу про допомогу та керівництво, і водночас справи твої невпинно погіршуються. Я не можу зрозуміти, чому в мене немає ніяких проблем, хоч я ні в що не вірю».

Коваль-християнин замислився на мить і потім, піднявши щипцями шматок розжареного заліза, запитав: «Бачиш це залізо? З нього я зроблю ресору для воза, ресору, котра повинна буде витримувати великі вантажі. Я вже попрацював над ним. Я розжарюю його до білого жару, а потім швидко занурюю в бочку з водою. Я повторюю це знову й знову. Коли бачу, що залізо стає пружним, я починаю щосили бити по ньому молотом. Якщо після одного чи двох таких випробувань воно втрачає пружність, я викидаю його он в ту кучу металобрухту».

«Оце, – каже Бог, – перетопив Я тебе, але не як те срібло, у горні не долі тебе дослідив» (Ісаї 48:10).

«Найблискучіші корони з тих, що носять на небі, були очищені, переплавлені, відполіровані і прославлені в горні випробувань», – писав Едвін Хуббелл Чапін.

Бог виробляє в нас таку ж саму міцність, яку має метал після загартовування. Хай наша молитва звучить так: «Очисти мене, випробуй мене, Господи; але не викидай мене, як викидають у металобрухт непотрібне залізо».

Віталій Колісник

Схильності

Якось учні прийшли до старця і запитали: «Чому погані схильності легко зоволодівають людиною, а гарні – складно і тримаються неміцно?»

Що буде, якщо здорове зернятко залишити на сонці, а хворе закопати в землю? – запитав старець.

Гарне зернятко, що було залишено без ґрунту, загине, а погане насіння проросте, дасть хворий паросток і поганий плід, – відповіли учні.

– Так чинять і люди: замість того, щоб таємно робити гарні справи і глибоко в душі рости добрі зачатки, вони виставляють їх напоказ і тим руйнують. А свої недоліки і гріхи, щоб їх не побачили інші, люди ховають глибоко в душі. Там вони ростуть і гублять людину в самому її серці. Тож будьте мудрими!

Что делать, коль трещит ладья

Что делать, коль трещит ладья
В ревущем океане
И крепкая рука твоя
Ослабнет и устанет?

Когда гигантская волна
Несется хищной птицей,
Что делать, чтоб избегнуть дна?
Одно: всегда молиться.

Когда сомнения и страх
Заполонили душу
И утешений нет в словах,
Их горько, больно слушать,

Когда отчаянья печатать
На жизнь твою ложится,
Что делать, чтобы не роптать?
Одно: всегда молиться.

Когда с тропы сойти нельзя,
С крутой и каменистой.
И предают тебя друзья
Так мелочно и низко,

Когда заплачешь, где взять сил,
Чтоб не остановиться,
Чтоб ветер пламя не гасил?
Одно: всегда молиться.

Один у нас источник сил,
Одна у нас защита.
И как бы ветер ни сносил,
И пусть ладья разбита,

И все ушли, и ты один
В ревущем океане,
Ты избежишь его глубин:
Молитва не обманет.

Волна бросает вверх и вниз,
И горизонт в тумане.
Не остывай душой, молись,
И буря перестанет!

Галина Красненкова,
г. Ступино,
Московская обл.

НЕБЕЗПЕКА ЖАРТІВ

У народі кажуть:
«1 квітня нікому
не вірять», дехто
додає: «Увесь квітень
нікому
не вірте».

У нашій країні свято 1 квітня відзначається як День сміху – жарти, пустощі, веселі витівки. Є багато версій щодо того, як і коли з'явилося це свято. За однією з них, воно відзначалося в багатьох країнах як день весняного рівнодення й час святкування Великодня. Ці святкування супроводжувалися різними веселими розвагами, люди ніби намагалися задоброти примхи весняної погоди жартами й розіграшами.

Існує також інша відома версія, як з'явився День сміху. За доби Середньовіччя Новий рік відзначався не 1 січня, а наприкінці березня, і новорічний тиждень починався 25 березня, а закінчувався 1 квітня. І так тривало, доки люди не перейшли на григоріанський календар, запроваджений Папою Римським Григорієм у 1582 р. У новорічні свята в ті часи, як і сьогодні, було заведено розважатися. Незважаючи на зміни в календарі, деякі консервативно налаштовані або просто необізнані люди продовжували святкувати Новий рік за старим стилем. А інші робили їм безглузді подарунки, сміялися, кепкували з них, називаючи при цьому квітневими дурнями. Значного поширення й популярності це свято набуло у XVIII ст. У День сміху люди жартували, давали один одному безглузді доручення.

Зрештою, у наш час сміх і жарти зведені до особливого різновиду національного надбання. Можна згадати КВК-команди, окремі з яких вже порушують допустимі норми. Їх запрошують на різні гала-концерти, вони виступають у розважальних програмах тощо. Ще можна згадати численних професійних коміків, сатириків, гумористів, котрі також своїми жартами намагаються розважити публіку й підняти людям настрій. Напевно, мало хто вбачає в гуморі, жартах, сміху щось неприйнятне. Однак якщо розглянути це питання уважніше, ми по-

бачимо величезну різницю між сміхом і жартами. І часом незнання того, як відрізнити одне від другого, може призвести до сумних наслідків.

Як же Біблія ставиться до сміху? Перш ніж відповісти на це запитання, давайте визначимось, як ми розуміємо слово «сміх». Бо, як кажуть, не все те золото, що блищить, так і не все те сміх, що викликає напади смі-

ху. Дуже цікаво розмірковує про сміх Сергій Аверинцев у книзі «Зв'язок часів»: «Почнемо з того, що сміх дія суто динамічна – одночасно рух розуму та рух нервів і м'язів: порив, стрімкий, мов вибух... це не тривалий стан, а перехідний, уся краса й увесь зміст якого – у його миттєвості. Сама думка про тривалий акт сміху нестерпна не тільки тому, що нескінченні пароксизми (сильні напади) й коливання швидко стають мукою для стомленого тіла, а ще й тому, що тривалий сміх є "безглуздим" сміхом за якимсь апріорним судженням розуму».

Отже, з вищеведеної цитати можна зробити висновок, що сміх – це коротка подія, а не процес. І якщо сміх перетворюється на тривале явище, процес, то він, на думку російського філолога Сергія Аверинцева, стає безглуздим. І навіть більше: сміх, набуваючи постійної форми, скажімо, типу поведінки, способу життя, стає справді небезпечним для життя людини.

У Біблії наведено один цікавий, повчальний приклад, на який читачі не завжди звертають увагу. Напевно, багатьом із нас відомі назви таких міст, як Содом і Гоморра. Якщо навіть ми не читали Біблію, то, найімовірніше, нам доводилося чути історію про ці два розпусні міста, які Бог покарав, спаливши їх вогнем і сіркою. Цікавий факт: перед тим, як здійснити суд, Бог попередив свого вірного друга Лота про те, що Він має намір це зробити. У Біблії написано, що Лот намагався врятувати ще хоча б когось. У книзі Буття 19:14 читаємо: «І вийшов Лот, і промовив до зятів своїх, що мали взяти дочок його, і сказав: «Уставайте, вийдіть із цього місця, бо Господь знищить місто». Але в очах зятів він здавався, як жартун».

Чи траплялося вам коли-небудь зустрічати людей, з якими дуже приємно й легко спілкуватися, тому що вони постійно жартують, тішать вас? Хочеться, щоб життя було суцільним веселим святом. І все нібито добре, але тут є і зворотний бік медалі. З

людьми, які постійно перебувають у веселому дусі, дуже важко говорити на серйозні теми, бо вони все зводять до жарту. І часом можна так захопитися цими жартами, що реальна небезпека залишиться непоміченою, як це сталося у випадку з Лотом і його зятями, коли він намагався попередити їх про серйозну, смертельну загрозу. У цих молодих людей була можливість врятуватися, але, на жаль, тривалі веселощі, тобто сміх, який став у їхньому житті постійним, безперервним процесом, сміх над усім і всіма, призвів до того, що люди втратили відчуття реальності подій.

У цьому й полягає небезпека безтурботних жартів. Як говорить С. Аверинцев: «Сміх – на те й сміх, на те й стихія, гра, лукавство, щоб у своєму русі змішувати різноманітні мотивації або й підміняти одну мотивацію зовсім іншою. Починаючи сміятися, ми немов піднімаємо якір і дозволяємо хвилям захопити нас у напрямку, заздалегідь непередбаченому. З чого саме і чому саме ми сміємося – це так чи інакше розкривається під час самого сміху, і тут завжди можлива гра смислових переходів і переливів; нею, власне, сміх і живе. Це відчуває кожен, хто не обділений або смаком до сміху й досвідом сміху, або, з іншого боку, духовною обережністю, тобто приблизно тим, що в аскетичній називають даром розрізнення духів. Ми з досвіду знаємо, скільки разів сумління докоряло нам за непомітну підміну предметів сміху, за внутрішнє віроломство й миттєві зрушення духовної позиції, котрі саме сміх зробив можливими».

Як же тепер бути зі сміхом? Чи варто припинити сміятися взагалі? Звичайно ж, ні. Інакше це стане іншою крайністю. Адже сміх – це природний стан. Так само, як людина потребує повітря, води, їжі, вона потребує й сміху, головне – не зловживати природними потребами, перетворюючи їх у неприродні.

Вище вже була наведена цитата про те, що сміх – це перехідний стан, мить. А що це означає? Перехід від чого до чого? Аверинцев продовжує свою думку: «Сміх – це не свобода, а звільнення... вільний у звільненні не має потреби; звільняється той, хто ще не вільний. Мудреця завжди важче розсмішити, ніж простака, і це тому, що мудрець стосовно більшої кількості окремих випадків внутрішньої несвободи вже перейшов межу звільнення, межу сміху, вже перебуває за порогом».

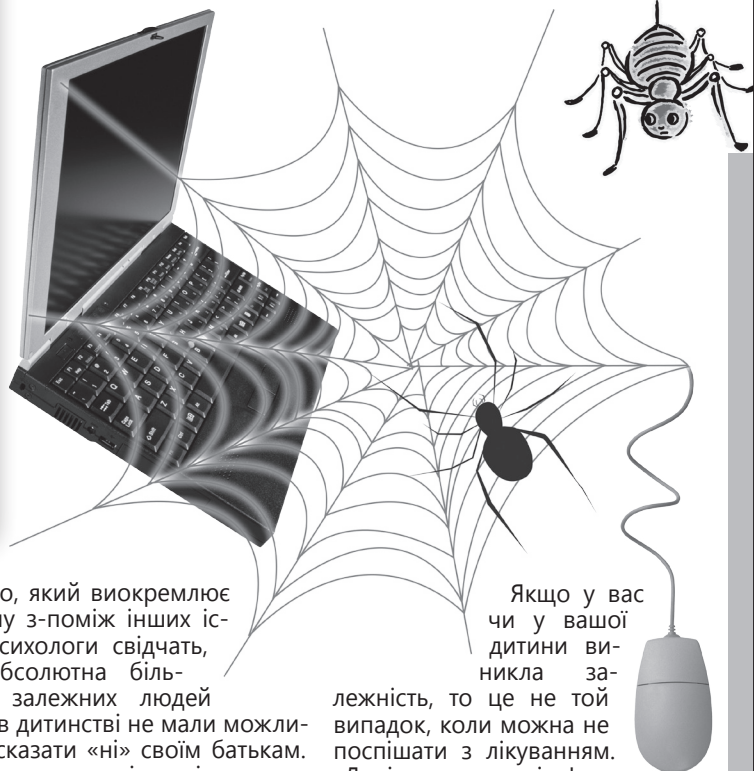
Можна згадати ситуацію, коли до кабінету заходить хтось із керівництва, – атмосфера стає напруженою, усі

■ Руслан Гунько

ВІРТУАЛЬНЕ РАБСТВО

ДОСЛІДНИКИ ВИДІЛЯЮТЬ 5 ОСНОВНИХ ТИПІВ ІНТЕРНЕТ-ЗАЛЕЖНОСТІ:

1. Нав'язливий веб-сервінг – нескінченні подорожі Інтернетом, пошук інформації.
2. Пристрасть до віртуальних знайомств – надмірна кількість знайомих і друзів у Мережі.
3. Кіберсексуальна залежність – настирне бажання відвідувати сайти аморального змісту.
4. Нав'язлива фінансова потреба – гра в мережеві азартні ігри, непотрібні покупки в Інтернет-магазинах чи постійна участь в Інтернет-аукціонах.
5. Ігрова залежність – захоплення комп'ютерними іграми в Інтернет.

Чому ж я потрапив у пуга Всесвітньої павутини? Що змушує мільйони користувачів Інтернету проводити час не з друзями та близькими, а перед екраном монітора? Причин багато, але одна з основних – анонімність в Інтернеті. Ти можеш робити все, що тобі заманеться, не побоюючись, що тебе за це засудять. Ти живеш ілюзією безконтрольності. Цей фактор посилює відчуття майже абсолютної свободи, необмеженості, цей стан – як наркотик, до нього хочеться повертатися знову й знову, навіть якщо помічаєш його негативний вплив.

Режим сну змінений, звичайні справи й домашні турботи проігноровані, інтерес до раніше бажаного втрачений. Замкнутість і холодність, прихованість і відмова від спілкування – негативні симптоми Інтернет-залежності. Існують також фізичні її прояви: порушення постави, болі в спині, порушення зору, оніміння пальців руки від тримання комп'ютерної миші, обмеження роботи нервів і, як наслідок, біль у кистях рук. Усе добре в міру, а коли міри немає, це вже симптоми прихованих проблем, як-от: недостатнє спілкування, сексуальна незадоволеність, непорозуміння зі співробітниками, у сім'ї, відмова від підтримки сім'ї та друзів, фінансові проблеми.

Що робити людині, яка усвідомила, що потрапила до тенет віртуального рабства? Чи є в неї можливість вирватися з «павутини»? Чи можуть батьки, помітивши небезпечні симптоми у своєї дитини, допомогти їй подолати сильний потяг до нереального світу, та що вони повинні зробити?

Слід враховувати, що залежність – особливий внутрішній стан людини. Вона завжди характеризується втратою особистісних якостей, певною мірою свободи волі – ключового дару

Божого, який виокремлює людину з-поміж інших істот. Психологи свідчать, що абсолютна більшість залежних людей часто в дитинстві не мали можливості сказати «ні» своїм батькам. Мається на увазі не істерична поведінка розбещеної дитини, а нормальне людське «ні» особистості з правом на власну думку й переконанням, що ця думка не байдужа для її близьких.

Дитина дошкільного та молодшого шкільного віку повністю реалізує своє бажання бути схожим на дорослих у грі. Проте підліток уже не задовольняється тим, щоб бути, як дорослий. Він активно починає завойовувати право розпоряджатися власним життям, тому що відчуває себе дорослим.

Для багатьох підлітків, а особливо для тих, за кого все вирішують батьки, віртуальна свобода дуже приваблива. Реальна свобода передбачає, що, приймаючи рішення, людина несе відповідальність перед Богом і людьми. Молодь же, прагнучи до самостійності, відмовляється, як правило, від відповідальності. Інтернет надає можливість вести такий спосіб життя. Мережа спричиняє ілюзію цілковитої свободи при повній її відсутності! Адже Інтернет розвивається за своїми законами, і користувач змушений жити за ними, адже не підкорятися їм він не в змозі. Така тотальна залежність межує зі справжнім рабством і дозволяє відчувати таке ж тотальне звільнення від відповідальності. Поступово навколишній світ починає сприйматися як ірреальний, до якого час від часу доводиться повертатися. Справжнє життя протікає в іншій реальності. Людина гине не відразу, спочатку переходить в інший світ, там в наркотичному маренні після чергової «порції» віртуальної свободи – це смерть на виплат.

Якщо у вас чи у вашої дитини виникла залежність, то це не той випадок, коли можна не поспішати з лікуванням. «Дивіться в корінь!» – задумайтесь, до яких глибинних проблем призводить Інтернет-залежність, і вживайте заходів щодо їх усунення.

Краще, звичайно ж, звернутися за кваліфікованою допомогою до фахівців: психолога, пастора, священнослужителя. Але якщо син чи донька не хочуть лікуватися? Починайте вирішення проблеми з себе. Вам слід розробити нові форми поведінки, користь буде потрібна. По-перше, це допоможе вам упоратися з екстремальними умовами, в яких ви опинилися, і уникнути кроків, здатних погіршити ситуацію.

По-друге, зміна власної поведінки – це найперше, що ви справді можете зробити на цьому етапі для зміни поведінки вашої дитини. Будь-які, навіть найбільш деструктивні стосунки, являють собою систему, елементи якої взаємопов'язані. Тому зміни в поведінці одного з учасників неминує супроводжувати зміни в поведінці іншого. Ці зміни можуть бути більш чи менш помітними, але вони обов'язково є. Хочете змінити дитину – впливайте на середовище, яке її оточує.

По-третє, ви будете готові до того моменту, коли Інтернет-залежний все ж таки вирішить боротися зі своєю недугою, і зможете надати йому дієву підтримку, стати активним учасником процесу психологічної реабілітації.

Та, звичайно ж, краще не доводити справу до крайнощів і вживати заходів якомога раніше, до того, як залежність повністю сформується і виявиться. Слід бути якнайуважливішим та контролювати час і якість перебування в мережі не тільки своїх дітей, а й передусім себе.

Святому Письмі сказано, що по-справжньому вільною людину може зробити тільки Істина.

Щодня в нас з'являються різні причини для сміху й веселощів. Але варто все ж задуматися: що саме викликає в нас сміх, радість, веселощі? Біблія не закликає нас бути сумними й похнюпленими, навпаки, у книзі Приповістей сказано: «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кістки» (Прип. 17:22). Апостол Павло також у Посланні до филип'ян говорить так: «Радійте завжди в

Господі; і ще раз кажу: радійте!» (Филп. 4:4). Ми можемо прочитати у Святому Письмі безліч таких текстів, але кожному з нас слід замислитися: чи справді ми радіємо в Господі, чи намагаємося за допомогою сміху власними силами скинути кайдани рабства гріха, від яких насправді не можна позбутися таким штучним способом? Адже від мотивів нашої радості залежатиме й наша вічність, жарти й сміх приведуть нас до вічної сумної загибелі або до вічного радісного життя.

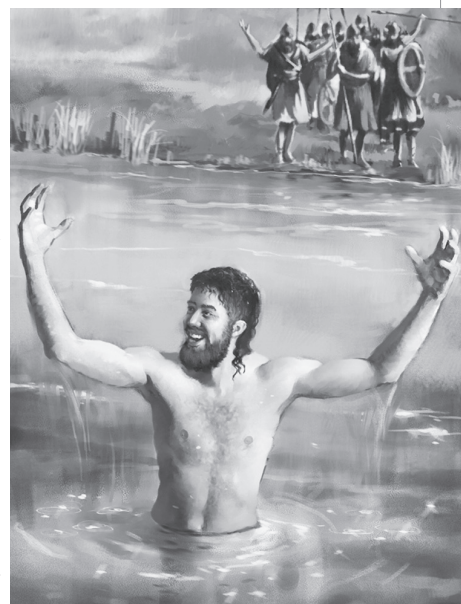
БАЛЛАДА

**о сирийском военачальнике
Неемане, о великом
израильском пророке Елисеи,
его слуге Гиезии и о маленькой
еврейской девочке-рабыне.
/4Цар. гл.5, 800-е годы до Р.Х./**

Захарий Белоцерковский

Был удачлив и смел удалой генерал Нееман, И Сирийским царем благодарным любим и обласкан. Тут бы вечной весне расцветать, но покрыла зима Нееманово тело проказы уродливой маской. Сонм астрологов, магов, целителей трупы животных сжигал И себя истязал, все пытаясь задобрить Риммона, верховного бога. Все напрасно. Он грустный по дому шагал, И рыдала жена и от дел отстранялась надолго. Лишь еврейка-рабыня, ребенок уведенный в плен, Прошптала хозяйке: «О, если бы наш господин Обратился б к пророку Господню в Самарию дальней, Знаю, верно, что может Всевышний один Воссоздать Нееманово тело, как кубок хрустальный». Пред Охозией скромно стоит Нееман С царской грамотой-просьбой об исцелении. И одежды порвал царь Израиля: «Я не шаман И не Бог, чтоб лечить, ищут повода для нападения!» Но пророк Елисей преспокойно царю передал, Что напрасно он портит одежды свои дорогие, «Пусть ко мне обратится почтеннейший сей генерал И узнает, что есть еще Божий пророк в Израиле». И к крыльцу Елисея подьехал почтенный эскорт, Но не вышел пророк, лишь слуга его молвит Гиезий: «Окунешься семь раз в Иордан. И с тех пор Вместе с потом проказы проклятая слезет».

И вскричал, и разгневался тихий досель генерал: «Ну, евреи, какой же, однако, вы странный народ: Нет, чтоб выйти, почтить, помолиться, слугу он послал! И не лучше ль Дамасские чистые реки Иордана заилненных вод?!» Развернул колесницу, но старый служака-денщик Тихо шепчет: «Что стоит тебя искупать в Иордане? Освежишься – и в путь, ведь от зноя купание – щит, Посчитаем семь раз, чтоб пророка поймать на обмане». Он омылся и вышел, и сделалось тело его И здоровым, и чистым, как тело грудного младенца. В колесницу вскочил, из одежд не одев ничего, И к пророку помчался, лишь чресла прикрыв полотенцем. На крыльце Елисей, величавый, как после молитв, Закричал Нееман: «Нет божеств на земле, кроме Бога Сиона! Отвергаешь дары, разреши же набрать мне земли, Чтоб жертвы на ней возносил я в краю отдаленном. Только может ли Бог наш Всевышний простить, Если в доме Риммона, являясь опорой владыке, Как мой царь поклонюсь я скульптурам пустым, Созная в душе, что, конечно, обряд этот дикий?» «С миром едь, – Елисей, улыбнувшись, сказал, И подумал в себе: «О, наивность! Все ведомо Богу». Нееман окрыленный дорогой дамасской скакал, И непильной, нежаркой, нетяжкой казалась дорога. Тут я точку поставил. Придумал счастливый финал: Нееман в благодарность еврейке дарует свободу, И на родину едет она, и в приданое дал генерал Ей рабов и добра пребольшую подводу, Но не дремлет, не спит сатана. Наша радость ему – острый нож. Слабых ловит и только о пакостях грезит. Вычисляет: который скорее продается за грош. И уроки не впрок, и наживку глотает Гиезий. «Сколько можно терпеть? – про себя он промолвил. – Конец! Шанс такой упустить – надо быть уж совсем недалеким! Все: «подай, принеси», и, как псу, нет покоя во сне, Голод вечно терпеть! Побегу и урву себе что-то». Генералом счастливым сверх меры он был одарен: Серебра два таланта и две перемыны одежды. Закопавши добычу в песок, предстает пред хозяином он С честным взором, к услугам готовый, как прежде. Знать от жадности память ослабла его – Позабыл, кому служит: «Да нет, куда не ходил я». Но в глазах Елисея горит Божьей правды огонь: «За такие дела нечестивый Ахан головою поплатился! Ты ж живи. Но чтоб помнил и ты, и потомки вовек, Как от зависти гнусной однажды затмился твой разум, Да убелит вас всех, как январский предутренний снег, Неемана могучего горькая участь – проказа!» Жив Господь, и суды его верны и страшны, И не спит сатана, затаясь, как гадюка в овсе. Пусть же будет уроком к наживе Гиезия жажды, И прославивший Бога – великий пророк Елисей.

стануть серйозними, офіційно ввічливими... а щойно керівництво виходить, боязкий струмочок жартів переростає в ріку веселощів. У такий спосіб підлеглі намагаються зняти пережитий стрес, внутрішнє напруження. І коли більшість заходить від сміху, можна побачити, як у відповідь на дотепні жарти хтось, кого ми вважаємо мудрим, не сміється, а лише ледь усміхається. Чому так відбувається? Йому не смішно? Він не хоче підтримати розмову? Ні, просто мудра людина внутрішньо вільна. У

Сила молитви

Дівчинка була сліпою від народження. Вона ніколи не бачила неба і щораз запитувала в мами, що воно таке – небо? Мама відповідала дочці, що це – величезний дах дру-гого світу, більшого і кращого від цього, в якому вони живуть. Вона також розповідала, що там, на небі, знаходиться Царство Боже і перебуває Всемогутній Бог, Який Своєю ласкою приготує і зігріває всіх. Для кожного там приготовлена гарна оселя, прикрашена дивовижними квіта-ми. Дівчинка слухала і замовкала, думаючи про дивовижну країну.

Якось після вечері, коли надворі була вже ніч і всі полягали спати, сліпа дівчинка тихо ви-слизнула на подвір'я, а потім – у садок. Дереву радо зустріли її, нічні цвіркуни заграли на своїх маленьких скрипочках. Дівчинка ще ніколи не чула такої незвичайної гри. Музика та викли-кала в неї сльози й бажання помолитися. Вона впала на колінця й почала молитися.

Незчулася, як заснула там же, у садку. А про-кинувшись уранці, першою розплющила очі й побачила синє-синє небо, що всміхалося до неї сонячними променями. Дівчинка прозріла. То була моя рідна бабуся...

■ Віра Оберемок,
с. Русалівка Черкаської обл.

МОЛИТВА ЗА ЗВИЧКОЮ

У будинку одних заможних людей переста-ли молитися перед їжею. Одного разу до них в гості прийшов проповідник. Стіл накрили дуже вишукано: дістали найкращі фруктові соки й подали дуже смачні страви. Сім'я сіла за стіл. Усі дивилися на проповідника і думали, що те-пер він помолиться перед їжею. Але проповід-ник сказав:

– Батько повинен молитися за столом, бо він священик у сім'ї.

Запанувала неприємна тиша, тому що в цій сім'ї ніхто не молився. Батько відкашлявся і сказав:

– Знаєте, шановний пасторе, ми не молимося, тому що в молитві перед їжею завжди повторю-ється одне й те саме. Молитви за звичкою – це порожні

балачки. Ці вічні пов-тори кожного дня, кожного року ані-скільки не допо-магають, тому ми більше не моли-мося.

Проповідник здивовано поди-вився на всіх, але тут раптом семи-річна дівчинка сказала:

– Тату, невже мені не потрібно більше щоранку приходити до те-бе і говорити «до-брого ранку»?

МОЛИТВА – ЗОЛОТИЙ ЛАНЦЮГ

З неба опустили зо-лотий ланцюг. Ти схопився за нього і, перебираю-чи його руками, ланку за ланкою, ти думаєш, що притягуєш цей золотий лан-цюг до себе на землю. Але на-справді ти підіймаєшся по ньому і разом з ним, бо він сам підіймає тебе на Небо. Така сила молитви.

■ Тетяна Мещерякова

БІБЛІЯ ЗМІНИЛА МОЄ ЖИТТЯ

Моя мама виросла в ате-їстичній сім'ї. Але ще з юності її хвилювали запитання: «Для чого я живу?», «Чи є життя після смерті?», «Як із хаосу міг виникнути такий доско-налий і гармонійний світ?». Ані атеїзм, ані еволюційна теорія від-повісти на ці запитання не могли. Моя мама завжди любила життя і нас – своїх трьох доньок. Вона мріяла, щоб ми виросли добри-ми, чуйними, слухняними й ко-рисними для суспільства. Проте ми такими не були: росли непо-кірливими та злими.

Як не сумно, але часто люди-на зводить погляд до неба, тільки коли її життя заходить у глухий кут, коли чекати допомоги ні-звідки й ніхто з людей не в змозі допомогти. Чомусь ті, у кого все добре, зазвичай не думають про Бога і вважають свою блискучу долю власною заслугою.

Моя мама, усвідомлюючи своє безсилля, опускала руки, вона не знала, як нас виховува-ти. Її життя зайшло у безвихідь – і вона звернулася до Бога. У Біблії є обіцянка: «Покликуй до Мене, і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єрем. 33:3). Мама звернулася до Госпо-да простими сло-вами, як уміла, і Він відповів.

Через два тижні в поштовій скриньці ми знайшли за-прошення на євангельську програму, де вивчатиметься Біблія. Мама давно хоті-ла дізнатися більше про

Біблію, сподіваючись, що в цій мудрій книзі вона знайде відпо-віді на запитання, які непокоять її з юності. Ми з сестрою теж по-чали відвідувати ці зустрічі, нам дуже подобалося в дитячому класі. Ми дізналися, що Бог лю-бить нас такими, якими ми є, що Він цінує нас. Спочатку мені важ-ко було молитися Тому, Кого я не бачу, але я відчувала, що Господь чує мене. З Біблії я дізналася: щоб зробити приємне Богові і вша-нувати Його Ім'я, потрібно до-тримуватися Десяти Заповідей. І найголовніше – Він не вимагає покори від людей, а просто ніж-но пропонує: «...Життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери жит-тя, щоб жив ти та насіння твоє...» (П. Зак. 30:19). Але водночас Гос-подь хоче, щоб усі люди спаслись і жили вічно, – для цього Ісус помер на Голгофському хресті. Вибір – за нами.

У Церкву Адвентистів Сьомого Дня ми ходимо всією сім'єю вже близько семи років – мама, тато і ми, три сестри. Тут ми побачили, як Біблія й віра в Бога змінюють життя людей. Я тепер розумію, що жодними зусиллями й добрими справа-

Молитва про зцілення

■ Микола Щеглов

Іноді людина продумає наперед, як Господь відповість на її молитви. І якщо раптом її очікування не ви-правдовуються, вона розчаровується в Богові й перестає в Нього вірити. У Господа ж є власний план відповіді на кожну молитву. Наочним прикладом цього може слугувати історія Наамана – сирійського міністра оборони.

У своїй країні цю людину глибоко поважали: чудовий стратег, полково-дець. Була лише одна проблема: він захворів на страшну хворобу – про-казу. Тепер люди намагалися уникати Наамана, щоб не заразитися, і це дуже мучило його. Під час одного з військо-вих походів до Ізраїлю, сирійці взяли в полон маленьку дівчинку, яка стала служницею дружини Наамана. Дівчин-ка, живучи в будинку воєначальника й бачачи муки свого господаря, поради-ла йому податися до Самарії до проро-ка Божого, котрий може зцілити його від прокази. Нааман серйозно сприй-няв цю інформацію. Раніше він не-одноразово чув про пророків Ізраїлю, які мали зв'язок із Всевишнім Богом і зцілювали багатьох людей.

Одержавши підписаний царем Си-рії лист-клопотання до царя Ізраїлю, узявши великі подарунки та військо для охорони, воєначальник вирушив у дорогу. Ідучи колісницею, він уявляв, як буде зцілений від прокази. Але його мрія не судилося збутися. Цар Ізраїлю зустрів його недоброзичливо. Пророк Єлисей навіть не вийшов назустріч, а тільки послав слугу розповісти Наама-ну про якийсь дивний, не вартий дові-ри метод лікування. За словами Єлисея,

полководець повинен був сім разів, як хлопчисько, пірнути в мутний Йордан. Хоч Нааманові й не відмовили у зці-ленні, звиклий до пошани та поваги, гордий воєначальник був обурений таким ставленням і розгніваний пішов з будинку пророка. «І розгнівався На-аман, і пішов, і сказав: "Ось я подумав був: він вийде до мене, і стане, і закли-че Ім'я Господа, Бога свого, і покладе свою руку на те місце, і вилікує про-каженого"» (2 Цар. 5:11). Нааману хо-тілося, щоб зцілення відбулося згідно з його планом, але цього не сталося. І якщо не мудра порада слуг, він так би й повернувся зі своєю хворобою додому.

Крім прокази, у Наамана була ще й інша хвороба, з якою він не хотів роз-лучатися, – гордість. Мудрий Соломон

писав: «Перед загибінню гордість буває, а перед упадком – бундочність» (Прип. 16:18). Люблячий Бог хотів зцілити На-амана не тільки від фізичної хвороби, але й від духовної. Холодне ставлення до поради своїх слуг і прийняти Божий метод зцілення, Нааманові довелося упокорити свою гординю. З Йордану він вийшов уже іншою людиною: ла-гідним, смиренным, зціленим. Ось його зізнання: «Оце пізнав я, що на всій землі нема Бога, а тільки в Ізраїлі!» (2 Цар. 5:15).

Сьогодні ми так само, як і Нааман, можемо, не шкодуючи грошей на лі-кування, прагнути позбутися хвороб тіла, але не бачити в собі іншу хворо-бу, більш небезпечну й жорстоку. Це – проказа гріха. Бог хоче врятувати та зцілити від духовних і фізичних недуг кожну людину. Адже дарма Христос, зцілюючи людей, спочатку прощав їм гріхи. Господь закликає нас довірити-ся Йому та прийняти Його волю щодо нашого життя.

«Бо Я знаю ті думки, які думаю про вас, – говорить Господь, – думки спокою, а не на зло, щоб дати вам будучність та надію» (Єрем. 29:11).

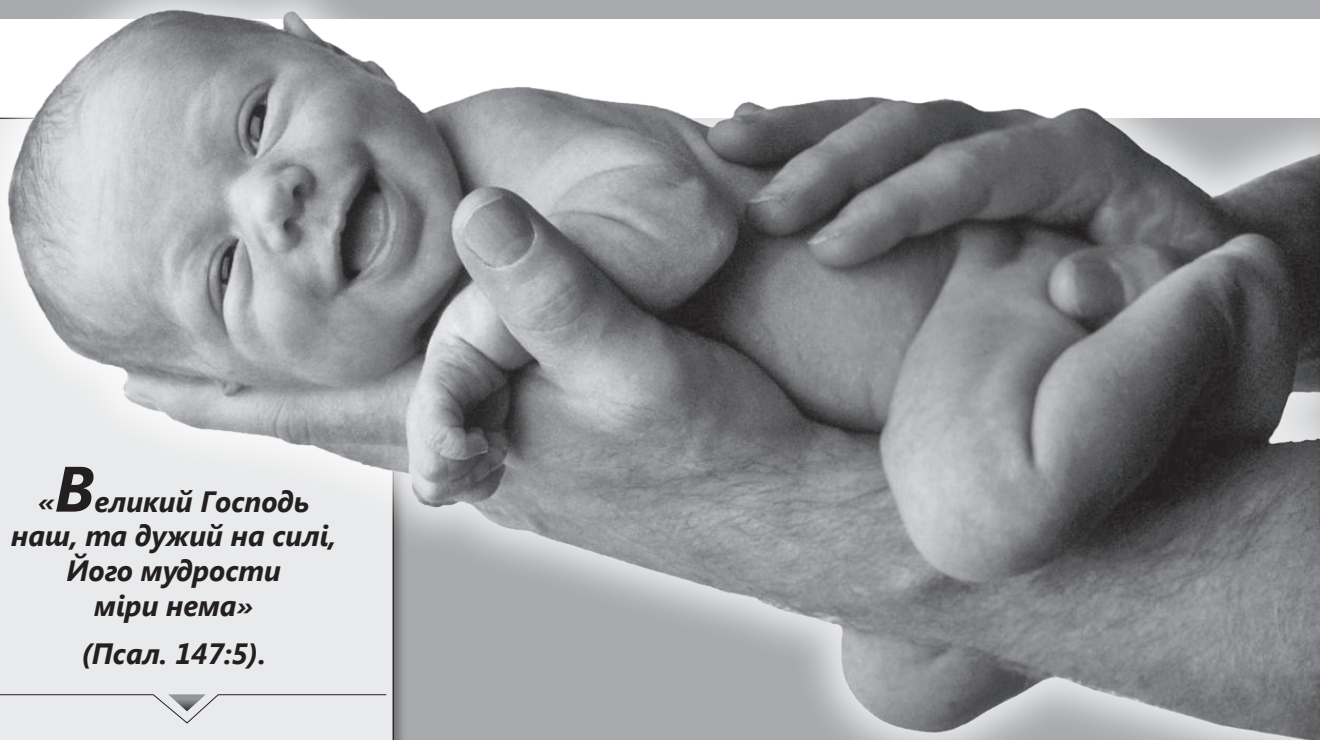
ми не змогла б «купити» собі вічність. Адже мають значення лише щирі взаємини зі Спа-сителям і Його викупна кров.

Тепер найважливіше в моєму житті – осо-бисті стосунки з Богом. Йому я можу розпо-вісти все. І знаю: Він сміється зі мною, коли я радію, і плаче, коли мені боляче й сумно. З таким Другом легко жити, хочеться люби-ти всіх людей так, як Він полюбив мене. Коли Бог живе в серці, дні не бувають сірими, тому що завжди є надія на краще. Упевнена, що воістину віруючі люди – найщасливіші, бо живуть не для себе, а на радість Богові й лю-дям. До того ж християни – це чесні та муж-ні люди, які не бояться дивитися правді у вічі, шукають відповіді на запитання «Що є істина?» і знаходять її у Свято-му Письмі; це люди, які виконують волю Божу й не залишаються без нагороди.

Чи є в людини зайві органи?

А. Хоменков

«Великий Господь наш, та дужий на силі, Його мудрости міри нема» (Псал. 147:5).

У сучасних підручниках з біології можна натрапити на таке поняття, як рудиментарні органи. В його основі лежить теорія еволюції. Слово «рудиментарний» у перекладі з латинської означає «зародковий, недорозвинений, залишковий». До таких утворень біологи зарахували ті анатомічні структури, які нібито, згідно з ученням Дарвіна, передалися людині від його далеких еволюційних предків, утративши при цьому свої початкові функції та ставши непотрібними для людини. Варто зазначити, що ще на початку ХХ ст. список рудиментарних органів був значно ширшим, аніж у сучасних навчальних посібниках. Він складався приблизно зі 180 органів та анатомічних структур. Якщо вченим не вдавалося визначити функцію органа в організмі, його вважали рудиментом.

Дослідники цієї проблеми, професор Джеррі Бергман і доктор Джордж Хоув, пишуть: «Сьогодні вчені виявили, що більшість із так званих рудиментів виконують навіть не одну, а кілька важливих функцій. Деякі з них задіяні лише в окремі моменти життя організму, наприклад, у критичних ситуаціях, інші працюють тільки на якихось стадіях розвитку організму. Але інформацію про це практично не включають у довідники та підручники з біології та книги про походження життя».

У цьому плані дуже не поталанило деяким рудиментарним органам,

наприклад, куприку, який навіть у сучасних підручниках із загальної біології часто називається «залишковим редукованим хвостом». Однак, як показали дослідження, куприк слугує важливим місцем для прикріплення деяких тазових м'язів: маленькі куприкові кісточки є частиною великої опорної системи, що складається з кісток, зв'язок, хрящів, м'язів і сухожилів. Тому якби куприка й пов'язаної з ним м'язової системи не існувало, нашому тілу потрібна була б кардинально інша система функціонування внутрішніх органів. Знадобився час і аналіз результатів багатьох операцій, щоб лікарі зрозуміли, що видалення куприка та інші аналогічні втручання в складну систему людського організму мають негативні наслідки.

Те ж саме можна сказати й стосовно апендикса. Тепер уже відомо, що апендикс відіграє важливу роль в роботі імунної системи людини. Широко відомий той факт, що апендикс складається з лімфатичної тканини, тому він допомагає організму людини боротися з інфекціями, особливо в перші роки життя. Дослідники відзначають, що розташування апендикса біля з'єднання тонкої та товстої кишок захищає тонку кишку від бактерій, які населяють сліпу кишку. Крім того, апендикс виконує й деякі інші функції. І взагалі не можна простежити «ево-

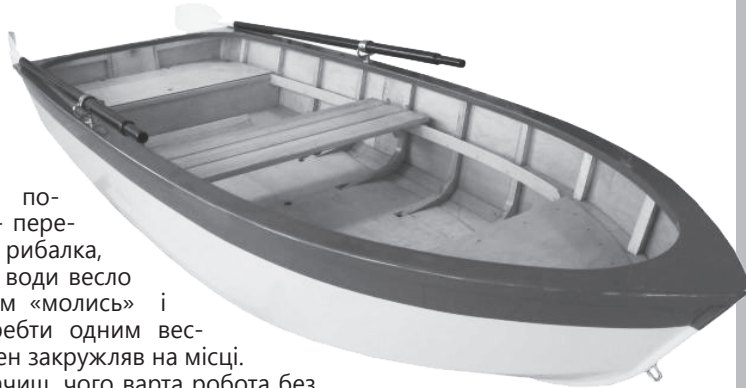
люційної лінії», в якій би цей орган поступово втрачав своє значення: апендикс є і в м'ясоїдних, і у всеїдних тварин.

Аналогічна ситуація і з мигдалинами та аденоїдами, котрі також дуже довго вважали рудиментами. Лише згодом з'ясувалося, що мигдалини потрібні дитячому організмові під час росту для того, щоб сприяти запусканню захисного механізму, що виробляє антитіла, які очищають організм від інфекції. Був період, коли мигдалини й аденоїди були невинувато видалені у десятків мільйонів дітей. Статистика показала, що кількість застуд та інших інфекцій ротової порожнини й верхніх дихальних шляхів у дітей з видаленими мигдалинами надалі істотно не відрізнялося від цього ж показника в дітей, які уникли цієї операції. Але, з іншого боку, вчені незабаром дійшли висновку, що дорослі люди з видаленими в дитинстві мигдалинами майже втричі частіше схильні до набагато серйозніших захворювань.

Усі органи людського тіла працюють у досконалій гармонії, кожен із них потрібний, і всі разом вони свідчать про задум Творця. Коли ми дивимося на тіло людини, то бачимо не випадкову примху еволюції, а свідчення найбільшої могутності Божого розуму та майстерності. «Великий Господь наш, та дужий на силі, Його мудрости міри нема!» (Псал. 147:5).

«Нехай стане молитва моя, як кадило перед лицем Твоїм, підношення рук моїх, як жертва вечірня!» (Псал. 141:2)

МОЛИСЯ І ПРАЦЮЙ

Рибалка перевозив на човні одного чоловіка. Пасажира квапив рибалку: «Швидше, запізніюся на роботу!»

І тут він побачив, що на одному веслі написано «молись», а на іншому – «працюй».

– Навіщо це? – запитав він.

– Для пам'яті, – відповів рибалка. – Щоб не забути, що потрібно молитися і працювати.

– Ну, працювати, зрозуміло, усім потрібно, а молитися, – чоловік махнув рукою, – це не обов'язково. Нікому це не потрібно. Навіщо витрачати час на молитву?

– Не потрібно? – перепитав рибалка, вийняв з води весло з написом «молись» і почав гребти одним веслом. Човен закружляв на місці.

Ось бачиш, чого варта робота без молитви. На одному місці кружляємо і ніякого руху вперед.

Отож, щоб успішно пливати по бурхливому життєвому морю, потрібно міцно тримати в руках два весла – «молитися» і «працювати».

Смачно і корисно!

Рецепти

Суп сочевичний з баклажанами

Склад: 2 баклажани, 2 л. води, ¾ склянки сочевиці, 2 помідори, 1 цибулина, 4 ст. ложки олії, 3 – 4 зубчика часнику, зелень петрушки, сіль за смаком.

Сочевицю промити, залити окропом і варити на помірному вогні, через 15 хвилин злити воду і залити холодною. Повторити ще раз і варити до готовності.

Баклажани очистити від шкірки, нарізати кружальцями і запекти в духовці на змазаному олією деко. Додати до готової сочевиці.

Помідори залити крутим окропом, потримати 2 хвилини, потім опустити в холодну воду й очистити від шкірки, порізати кубиками.

Цибулю трохи посолити, подавити, щоб з'явився сік, тушити у власному соку на дуже малому вогні, влити олію і потушити ще 5 хвилин, потім додати помідори і потушити все разом 3 хвилини, помішуючи.

Тушені цибулю і помідори опустити в суп, заправити сіллю і товченим часником. Варити 10 – 15 хвилин. При подачі додати в суп дрібно покришену зелень.

Салат із кабачків

Склад: 2 кг кабачків, 1 кг помідорів, 1 кг цибулі, 3 великих моркви, 300 мл соняшникової олії, 200 мл лимонного соку, 7 ч. ложок цукру, 7 ч. ложок солі.

Почищені кабачки та помідори порізати кубиками, цибулю нарізати, моркву натерти на тертці. З'єднати всі інгредієнти і варити в широкій каструлі близько 1 години. Закрутити в стерилізовані банки, перевернути, укутати на добу.

Лимонний оцет: розвести в 100 мл холодної води 5 г (1 ч. ложку) лимонної кислоти.

Вафлі

Склад: 1 стакан вівсяних пластівців, 1 стакан води, 1 велике свіже яблуко, 1 пакетик ванільного цукру (10 г).

Яблуко очистити від серцевини і порізати на великі шматки. Змішати всі інгредієнти і збити в блендері до однорідної маси. Вливати у вафельницю невеликими однаковими порціями. Запекати до готовності. Подавати вафлі гарячими з густим фруктовим соусом або варенням.

Телеканал «Надія» пропонує:

**Лестница духовного
восхождения**

4 DVD-диски

38 грн. + доставка**Ведучий Петро Кулаков**
розкриває такі теми:

«Визнання загубленості», «Повна
самовіддача», «Послух»,
«Звільнення від ідолів», «Спілкування в
молитві», «Духовне партнерство»,
«Подолання сумнівів», «Його, наша та
їхня церква» та багато інших.

Щоб замовити цю та іншу
продукцію, пишть:**zakaz@hopechannel.info**Поштова адреса:
Телеканал «Надія»
а/с 36, м. Київ, 04071

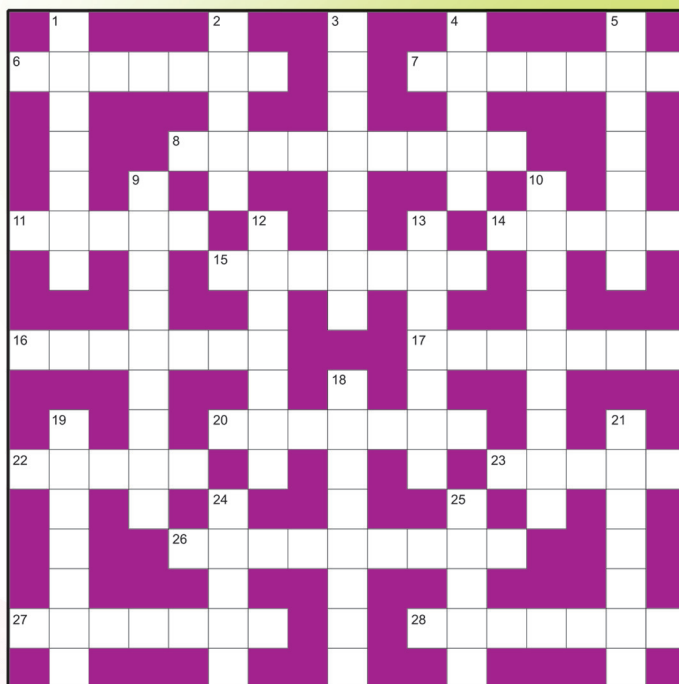
Замовлення дисків за телефоном

0 800 50 157 80

Дзвінки безкоштовні

КРОССВОРД

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. И услышан был голос их, и взошла ... их в святое жилище Его на небеса.
2. И взял Авраам ... для восхождения, и возложил на Исаака, сына своего.
3. Царь Герарский, который взял к себе Сарру, жену Авраама.
4. Сын Иафета, внук Ноя.
5. Он был ..., сведущий в законе Моисеевом, который дал Господь, Бог Израилев.
9. Еврей в Ефесе, который старался успокоить народное возмущение против Павла.
10. Оно – как зерно ..., которое, когда сеется в землю, есть меньше всех семян на земле.
12. Четвертовластник в Авилеине.
13. Пещера, где скрывался царь Давид во время жатвы, и трое храбрых вождей принесли ему воду.
18. Когда родится теленок или ягненок, или..., то семь дней он должен пробыть при матери своей.
19. Один из малых пророков, о личности и жизни которого ничего не известно.
21. Один из городов царства Нимрода в стране Сеннаар.
24. Сын Аммона, когда он воцарился, ему было восемь лет, и 31 год он царствовал в Иерусалиме.
25. Моавитский город, он достался в удел колену Гадову.

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

6. Один из Хананейских городов в долине Сиддим, уничтоженный огнем с неба.
7. Жена Елимелеха, свекровь Руфи, она назвала себя «Марою».
8. Ефиоплянин, Евнух у царя Седекии, спасший пророка Иеремию от голодной смерти.
11. Второй сын Адама, он был пастырем овец.
14. Сын Иакова от Рахили. Он стал любимцем своего отца.
15. Купальня у Овечьих ворот в Иерусалиме для больных, которые ждали возмущения воды, чтобы спускаться в нее.
16. Один из первых учеников Христа, он был один из двух, о которых бросали жребий для избрания в апостолы вместо Иуды Искарот.
17. Муж пророчицы Деворы, которая была судьей Израиля.
20. Один из семи диаконов, которых избрали апостолы для дела Божия.
22. Сын Мадияна, внук Авраама от Хеттуры.
23. Сын Иосафата, царя Иудейского, который воцарился вместо него.
26. Но ... при одном не бывает, а Бог один.
27. Это – всегдашнее ... пред Господом в роды ваши.
28. Сын Давида, он был царем Израильским и превосходил всех царей богатством и мудростью.

Составитель:
Качанова Анна,
г. Ялта**МУДРЫЕ МЫСЛИ:****Я**кщо вам дали гарну освіту, це не означає, що ви її здобули.

Анатолій Рас

Розум – це не тільки знання, а й уміння застосовувати ці знання на практиці.

Арістотель

Люди хитромудрі зневажають вченість, простодушні дивуються їй, мудрі ж нею користуються.

Френсіс Бекон

Навчіться спершу доброї вдачі, а потім – мудрості, адже без першого важко навчитися останній.

Сенека

Наша адреса:

**Моя здоровая
семья**Здоровье — первое богатство,
счастливое супружество — второе.www.lifesource.com.ua

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

Щомісячна газета «Вічний Скарб»Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Віліна Меркулова

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж, Світлана Романчук

Дизайн та верстка: Тетяна Романко

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А

e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідчення про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003